

SPEJDER JUL 1977

Denne stjerne lys og mild,
som kan aldrig lede vild,
er hans Guddomsord det klare,
som han os lod åbenbare
til at lyse for vor fod.

Det er jul

Du kan se det alle vegne. Juletræer og julelys, julenisser og julemænd, julegaver og spejderjul. Det er næsten al for megen jul på én gang. Og julesalmer. Du er ellers ikke meget for at synge salmer, men julesalmer er ligesom en anden slags salmer: »Et barn er født i Betlehem« og »Dejlig er den himmel blå« er noget for sig, for julen er noget for sig.

Man kan godt blive lidt træt af at se på al den jul så længe i forvejen. Og man skal også tænke på julegaver og alt det andet, der hører med til julen.

Hov! Stop lidt! Gør det nu det? Alle har hørt om, at Jesus blev født i en stald og lagt i en krybbe. Der var der ingen gaver. Ingen i hele landsbyen vidste noget om det. Nogle fattige hyrder ude på en mark

fik af en engel at vide, at Verdens Frelser var født, og at der var fred på jorden. De gik ind til landsbyen – Betlehem – og fandt barnet sammen med dets far og mor. Sådan lyder juleevangeliet, julens glade budskab til mennesker. Du synes måske ikke, der er noget at være glad for. Du ved, at mange føler sig endnu mere ensomme i julen end ellers. At mennesker lider på hospitaler, hader hinanden og slås – også i julen. Og at folk vil le højt, hvis man begynder at tale om fred, for nu har der været kristne og kristendom i næsten 2000 år, og hvordan er det så gået? Fred? Nej, krig og ufred som aldrig før. Men du ved også, hvad det betyder at gøre din far eller mor eller et andet menneske glad. Måske endda et menne-

ske, du slet ikke kender, men som du bare hjælper et øjeblik eller smiler til. Og du kan tænke dig til, hvordan det ville blive, hvis alle mennesker på hele jorden altid hjalp hinanden og var glade. Det er nok utænkeligt. Det er umuligt for et menneske. Ja. Hvis mennesket skal klare det alene. Men julen siger, at dette lille barn, Jesus fra Nazaret, er med hvert eneste menneske, der selv ønsker det, og hjælper det frem til den glæde og fred. Han stiller ingen betingelser, men siger: »Jeg tager dig, som du er. Følg mig, så hjælper jeg dig. Og jeg giver dig min fred!« Gaver og alt det andet hører med til vores jul. Først, når du får glæden og freden med, bliver julen en egentlig, glædelig jul.

De fleste mennesker har på et eller andet tidspunkt drømt om at finde en skjult skat, men det er kun de færreste, der kommer til at opleve det. En af de heldige få er Jesper Egesø i Kokkedal, som med sin familie om sommeren holder til ved Vejby strand i Nordsjælland. Som så mange andre unge er han ivrig svømmedykker, og sommeren 1975 fandt han et tinfad i et skibsvrag tæt ved kysten. Naturligvis anmeldte han straks fundet til Nationalmuseet, som man jo skal, og tallerkenen blev undersøgt på museet. Året efter, i sommeren 1976, kom den store opdagelse. I begyndelsen af skoleferien kom en repræsentant for Nationalmuseets Skibshistoriske Laborato-

Jeg fandt hurtigt vraget og tog nogle pejlinger på land, hvorefter jeg gik hjem til frokost. Senere på dagen var jeg igen nede ved vraget, men denne gang var det for at undersøge bunden efter andre genstande, som tinfadet fra sidste år. Da jeg havde svømmet rundt omkring vraget en tid, så jeg en gul plet på bunden og dykkede straks ned og tog det op. Jeg var med det samme klar over, at det var guld, og at det var en gammel mønt. Jeg tog den i lommen og svømmede ind til land med hånden på lommen, sagde ikke noget til mine venner inde på land, men skyndte mig hjem. Min far bedømte i første omgang mønten til at være fra 1200-tallet. Jeg tog straks afsted igen, og efter en halv

Gulds-katten fra Nordsjællands strand

Museumsinspektør Jørgen Steen Jensen

rium til stede for at undersøge vraget, men vejret var dårligt og sigtbarheden under vandet kun 30 cm, så der kom ikke meget ud af dette. Men man anede, at noget spændende var på vej. Her beretter Jesper Egesø selv om sit fund:

»Den 25. juni skinnede solen, og havet var blikstille, jeg tog min snorkel og maske og gik i vandet.

times tid var jeg hjemme igen, denne gang med 41 store, mellemstore og små guldmønter. Jeg tog straks til stranden igen og fandt denne gang 50 mønter. Hen under aften var jeg med min mor og far nede ved vandet, og denne gang fandt jeg 2 mønter, en stor og en mellemstor, så havde jeg i alt fundet 94 guldmønter på en eftermiddag. Dagen efter ringede

jeg til Nationalmuseet og anmeldte fundet af guldmønterne. To timer efter var der flere museumsfolk oppe ved sommerhuset, og de blev så på stedet til undersøgelserne var færdige. Der gik 10 dage med undersøgelser af vraget, hvorved der yderligere dukkede 16 guldmønter og 1 kobbermønt op ...«

Ved Nationalmuseets undersø-

gelser, der lededes af Ole Crumlin-Pedersen, fandt man ud af, at vraget var resterne af en kogge, et handelsskib, som i løbet af Middealderen ofte var i udbredt brug i de nordiske farvande. Vejbyskibet var, så vidt man kan se, 16-18 m langt og 5-6 m bredt. Ud over selve skibet fandt man en mængde sten, der hørte til ballasten, rester af tovværk og

sejldug, et merlespir til at splejse tovværk med, endnu en tintal-lerken samt rester af malmgryder m. m. Noget af dette har vel hørt til udstyr og redskaber på skibet, mens andet har været beregnet til salg, når skibet nåede frem til sit bestemmelsessted. Også skibsprovianten fandt man, idet en del knogler med sikkerhed kunne bestemmes som rester af

en ribbenssteg. Mønterne - der var 111 stykker - var lette at bestemme. De var næsten alle engelske, præget under kong Edward III, som slog guldmønt fra 1344 til 1377. Da også hans seneste mønter er repræsenteret i fundet, mens der ikke er nogen fra hans søn og efterfølger Richard II, kan man datere koggens forlis til omkr.

1375, måske nogle år før eller senere. Mønternes navn er nobel, hel, halv og kvart. Forsiden på hel- og halvnobelen viser kongen stående i et skib med sværd og skjold, mens bagsiden har smukt udstyrede kors med skriftsteder på latin, som man dengang brugte det. De engelske nobler var en international handelsmønt, som blev brugt ikke

alene i England og det øvrige Vesteuropa, men også i Danmark og andre af Østersølandene. Ud over de engelske mønter var der en guldgylde fra Lübeck og en lille skillemønt af kobber fra Flandern (det nuværende Belgien). Den har sikkert - i modsætning til guldmønterne - ligget i lommen på en af sømændene, og den fortæller, at skibet, eller i

hvert fald ejermanden, er kommet via Flandern og da vel nærmest fra den store handelsby Brugge.

Foreløbig ved vi altså, at koggen gik i ballast fra Vesteuropa og var på vej ind i Østersøen for at hente varer, der skulle betales med guldmønterne, da den forliste ved Sjællands nordkyst. Hvorhen den skulle, ved vi ikke bestemt, men der kan næsten kun være to muligheder. Den ene var Skånemarkedet ved Skanør, hvor man især købte de berømte Skånesild fra Øresund, men også kunne tilhandle sig meget andet. Den anden mulighed var de prøjsiske handelsbyer, Gdansk, Elbing og Torun, der også havde stor handel på Vesteuropa (Nederlandene og England). Måske havde skibet også en lille last af de kostbare luksusvarer fra Vesteuropa, som undertiden blev sejlet ind i

Østersøen, og som nævnes i de skriftlige kilder. Resterne af malmgryder og tintallerkener kunne tyde derpå – de har næppe været brugt i skibsmandskabets husholdning – og der er i øvrigt også fundet rester af finere tekstiler.

Skibets navn eller oprindelse kender vi foreløbig ikke noget til. Der er sket mange forlis i tidens løb ud for Danmarks kyster, og nogle af dem omtales i gamle beretninger. Sådan set skulle der være en mulighed for, at også dette forlis er omtalt et sted, men foreløbig har vi ikke fundet noget derom. Måske er det, fordi besætningen omkom ved skibsbruddet. Det kan man sige med stor sikkerhed, ellers ville de overlevende nok have sørget for at bjerge guldnet, da forliset er sket så tæt ved kysten og på forholdsvis grundt vand.

Mens mønterne som sagt næsten

alle er engelske, så har selve metallet haft en anden oprindelse, idet guldminer fra Middelalderen kun kendes få steder. Faktisk er der kun to muligheder, vidt forskellige. Den ene er Kremnica i det nuværende Slovakiet, den anden den gamle stat Mali i Afrika (Vestsudan). Mens minerne i Slovakiet, der dengang hørte under Ungarn, vistnok var af forholdsvis begrænset rigdom, så synes det vestafrikanske guld at have spillet en meget stor rolle, og kongen af Mali var på grund af sin guldrigdom en sagnomspundet figur. Guldnet blev på kamelryg og ad karavaneveje ført gennem Sahara og til de nordafrikanske middelhavsbyer og derfra via Mallorca, Spanien og Italien til det øvrige Europa. Om guldnet fra Vejby-fundet stammer fra Slovakiet eller Mali, ved vi ikke, og vi får det vel næppe nogensinde at vide.

I øvrigt vejede guldmønterne næsten 700 gram, og fundet er dermed et af de største guldfund fra Middelalderen, der kendes herhjemme.

I sommeren 1977 vil Nationalmuseets Skibshistoriske Laboratorium arbejde videre med vraget, og måske vil det lykkes at fravriste det flere af dets gåder. Således vil man kunne skrive et nyt kapitel af skibsbygningens og handelens historie i Middelalderen. Dette skyldes først og fremmest, at Jesper Egesø og hans venner havde øjnene med sig, og at Nationalmuseet blev alarmeret, da skatten blev fundet. Men ellers holdt de tand for tunge, og der gik over en måned, før nyheden om det store fund slap ud. I den tid fik ingen uvedkommende anledning til at komme vraget nær, og undersøgelserne kunne derfor uhindret afsluttes.

På vej til skole

Fortalt og tegnet af Ole Lund Kirkegaard

En morgen stod Frode og Mia ved havelågen og kikkede efter de store børn.

De store børn var på vej til skole.

Nogle af dem daskede langsomt af sted, mens de trak deres skoletasker efter sig på en meget træt og meget søvrig måde.

Men de fleste af skolebørnene cyklede og løb og hoppede af sted, så de blev helt varme og røde i kinderne af det. Der var osse nogle af dem, der skændtes og lo og råbte ganske forfærdelig højt.

Og så var der nogle, der slog hinanden oven i hovederne med deres tasker, så det sagde klong og tjong og slask. »Ork, mand,« sagde Frode og lænede sig længere ud over havelågen for bedre at se, hvad de store børn lavede. »Det er næsten

lissom i en cowboyfilm ...«

Mia nikkede.

»Jep,« sagde hun. »De mangler bare hestene.« Klokkerne otte ringede skoleklokkerne.

Det var kun en ganske lille ringe-lyd langt borte bag ved de høje huse.

Men selv om det bare var en lille lyd, så virkede den alligevel godt nok – for lige på én gang satte alle børnene vældig fart på – og det så næsten ud, som om de blev suget væk fra vejen af en kæmpestor støv-suger.

Og så var der lige pludselig ganske stille og øde på vejen. De eneste, der var tilbage, var mælke-manden og en gammel dame i sut-sko og med en kury over armen – og så en bleg lille dreng, som kom løbende alt, hvad han kunne, mens han mum-

lede: »7, 9, 32 – og kongen har fire maver – og køerne levede fra 1871 til 1900 – og så er der Slagelse og alle de andre byer ...«

Han pustede dybt – den lille blege dreng – og så var han osse væk.

Frode og Mia stirrede længe efter ham.

»Du,« sagde Frode.

»Hva' var det, ham drengen sagde?«

»Han læste lektier,« sagde Mia og så vældig klog ud.

Mia vidste noget om skolen, for hun havde en store-bror, som gik i femte, og som engang havde læst lektier.

»Hva' er lektier?« sagde Frode, som ikke kendte nogen, der gik i skole.

»Jahh,« sagde Mia.

»Lektier er nogen, man læser, når man går i skole. Alle dem, der går i skole, får lov til at læse lektier om konger og køer og den slags.«

»Ork, mand,« sagde Frode og sukkede.

»Bare det var mig.«

»Ja,« sagde Mia. »Og de må osse lære ord og skrive i hefter henne i skolen. Og somme tider får de lov til at klippe papir i stykker.«

»Får de lov til at klippe papir i stykker?« råbte Frode.

»Det gør de,« sagde Mia. »De klipper masser af papir i stykker. Masser. Og bagefter synger de sange og smider remoulade-madder op på tavlen.« Frode havde nær tabt vejret.

»Hold da op,« sagde han og lukkede øjnene. »Remoulade-madder...« Mia nikkede.

Hun var vældig stolt, fordi hun vidste så meget.

»Ja,« sagde hun. »Man må næsten alting henne i skolen. Man må osse gå i klasser.«

»I hva'?« råbte Frode og så endnu mere forbavset ud.

»I klasser,« sagde Mia.

»Man må gå i mange, mange klasser – og drille læreren, lige til han bliver så gal, at han træder op i papirkurven og råber: nu kan det være nok.«

»Råber han virkelig det?« sagde Frøde.

»Det er lige, hva' han gør,« sagde Mia.

»Somme tider råber han osse: gid alle børn sad oppe på månen.«

»Ork, ork,« sagde Frode og trippede fornøjet.

»Alt det dér er lige noget for mig. Både det med remoulade-madderne og klasserne og læreren, der står oppe i papir-kurven. Mest det med remoulade-madderne. Sjask, siger det nok, når de blatter ud over tavlen ...«

Han stod lidt og kikkede ned ad vejen mod det sted, hvor alle skolebørnene var forsvundet med deres cykler og tasker og mad-pakker.

»Du, Mia,« sagde han så. »I dag går vi to i skole.«

»Hva' gør vi,« råbte Mia og blev helt mærkelig i hovedet.

»Vi går i skole og prøver alt det sjove,« sagde Frode. »Vi får min mor til at smøre nogle gode remoulade-madder. En hundrede stykker - eller deromkring.«

»Jamen,« sagde Mia. »Man skal først gå i klasser og sådan noget. Og man skal have læst lektier for at komme ind.«

»Ha,« sagde Frode.

»Har vi to måske ikke læst de dér lektier om kongen og kørerne, hva?«

»Nåhh, johh,« sagde Mia.

»Men vi har jo ingen bøger og sådan noget.«

»Ork, ork,« sagde Frode og begyndte at trække af sted med hende. »Det får vi sikkert alt sammen, når vi kommer hen til ham fyren i papir-kurven.«

»Ja, måske,« sagde Mia. »Hvorfor mon kongen har fire maver?«

»Han spiser sikkert meget, sådan en konge,« sagde Frode. »U-forbedrelig meget.«

Frodes mor smurte to mad-pakker - fulde af

remoulade-madder.

»Hvad skal I bruge alle de remoulade-madder til?« spurgte hun, mens hun pakkede dem ind.

»Vi skal i skole,« sagde Mia. »Og høre læreren råbe: nu kan det være nok.«

»Fint,« sagde Frodes mor.

»Vi skal osse klippe papir i stykker,« sagde Frode. »Og gå i noget, der hedder klasser.«

»Ihh,« sagde hans mor.

»Det lyder vel nok rart. Bare det var mig.«

»Du kan da godt komme med,« sagde Frode.

»Næhh,« sagde hans mor. »Jeg er vist alt for stor.«

»Ja,« sagde Mia og kikkede på hende. »Det er du. Alt, alt for stor.«

»Der ser I,« sagde Frodes mor og lo. »Smut I nu bare selv derhen.«

»OK,« sagde Frode.

»Vi kommer hjem igen, når vi har brugt alle remoulade-madderne.«

»Hils læreren,« sagde Frodes mor.

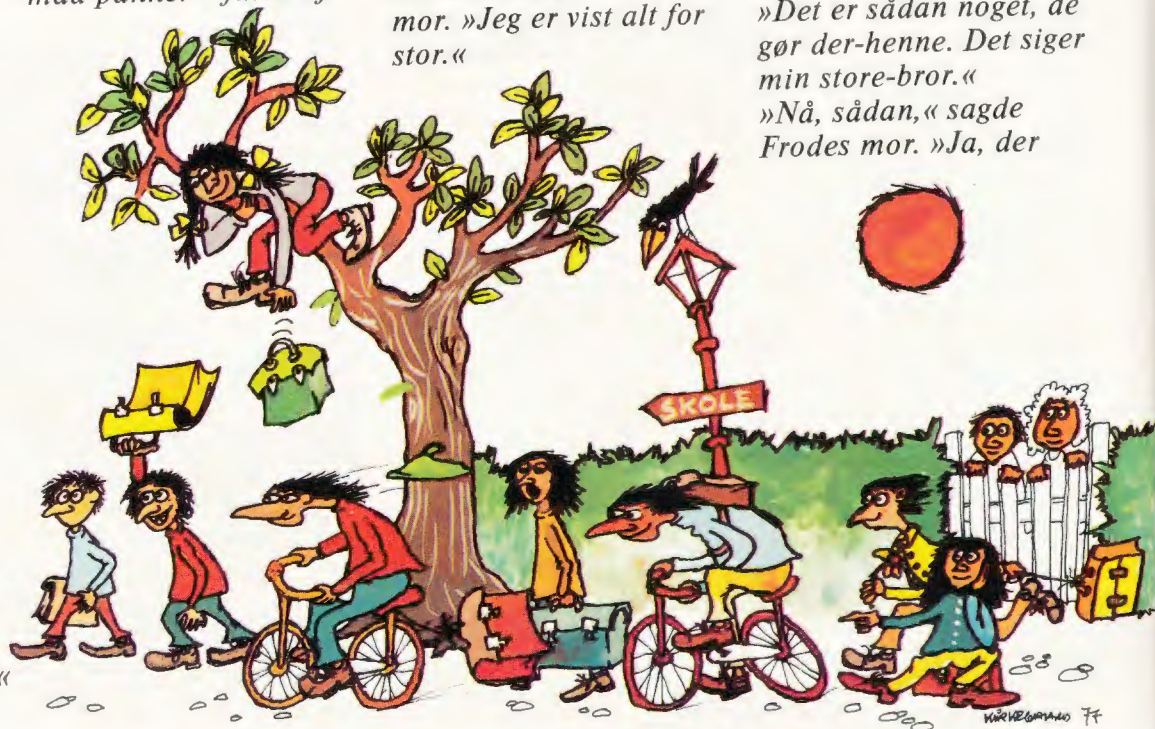
»Det skal vi nok,« sagde Mia. »Han står sikkert allerede oppe i papir-kurven.«

»Står han i papir-kurven?« sagde Frodes mor. »Hvad laver han dog der?«

»Råber,« sagde Mia.

»Det er sådan noget, de gør der-henne. Det siger min store-bror.«

»Nå, sådan,« sagde Frodes mor. »Ja, der

sker jo så meget nyt i skolerne i dag – man kan snart ikke følge med i det længere.«

»Nej,« sagde Frode.

»Men nu går vi altså.« Hans mor vinkede til dem, da de løb ned ad trappen.

»I papir-kurven,« mumlede hun. »Det var da et underligt sted at stå ...«

Nede på gaden sagde Mia:

»Hvordan kommer vi i skole?«

»Cykler,« sagde Frode.

»Min far har en cykel nede i kælderen.«

»Jamen,« sagde Mia.

»Jeg kan ikke cykle.«

»Det skal du ikke være ked af,« sagde Frode og klappede hende på ryggen. »Det kan jeg nemlig heller ikke.«

De trak cyklen op fra kælderen og op på gaden.

Der stillede de den foran have-lågen.

»Det er en meget stor cykel,« sagde Mia.

»Det er det,« sagde Frode. »Og den kan køre stærkt. Mindst 120 i timen – eller dér omkring.«

De to børn klatrede op

på have-lågen og videre op på cyklen.

»Hork,« sagde Mia.

»Der er højt ned. Jeg bli'r helt svimmel.«

»Det gør jeg osse,« sagde Frode. »Og jeg kan ikke nå pedellerne.«

»Det hedder pedalerne,« sagde Mia.

»Nå,« sagde Frode.

»Men jeg kan ikke nå dem alligevel.«

»Jamen,« sagde Mia.

»Så kan vi jo slet ikke køre i skole.«

»Nøhh,« sagde Frode og så lidt skuffet ud.

»Måske skulle vi gå i stedet for,« sagde Mia.

»Er du rigtig klog, mand,« sagde Frode.

»Jeg er ikke en mand,« sagde Mia.

»Hva'?'« sagde Frode.

»Nåhh, nej – men det er jo kun de små skolebørn, der går i skole. De store børn, dem der har læst lektier og alt det der – de kører på cykler.«

»Ikke alle sammen,« sagde Mia.

I det samme kom der en stor, bumset skole-dreng forbi.

»Dav, små-kravl,« sagde han. »Hva' laver I oppe på ham Carl-Børge dér?«

»Vi hedder ikke Carl-Børge,« sagde Frode.

»Det er jern-geden dér, jeg snakker om,« sagde den store dreng og sparkede til cyklen.

»Vi har ikke nogen ged,« sagde Mia.

»Århh,« sagde den store dreng og vrængede ansigt. »Er I da helt pløk oven i låget begge to. Jeg snakker om jeres sofa-cykel, hvis I så kan forstå, hva' jeg mener. Hva' laver I oppe på den?«

»Ja, vi skal altså i skole,« sagde Mia.

»Men vi kan ikke rigtig komme i gang.«

»Hø, hø,« sagde den store dreng og pillede sig i næsen. »Var det slave-anstalten, I snakke om?«

»Nej,« sagde Mia.

»Skolen.«

»Det er det samme,« sagde den store dreng.

»Alle skoler er slave-anstalter. Nå, så I vil gerne i skole, hva'?'«

»Jep,« sagde Frode.

»Og vi har remoulademadder med til at smide på tavlen.«

Den store dreng grinede fornøjet.

»Ho, ho,« sagde han.

»I er da vist slet ikke så

dumme alligevel, hva'?'«

»Næ-høj,« sagde Frode.

»Og vi skal osse se ham læreren hoppe op i papir-kurven og råbe.«

»Det lyder bedre og bedre,« sagde den store dreng. »Nu skal jeg sætte jer lidt i gang, bette folkens.«

Og så gav han cyklen et ordentligt puf.

»Hold fast,« skreg Frode.

»Det gør jeg osse,« råbte Mia. »Jeg holder fast, alt hvad jeg kan.«

»Vi kører,« skreg Frode.

»Ja, det kan jeg godt mærke,« råbte Mia.

Den store cykel begyndte at slingre ned ad gaden. Den gamle dame med sut-skoene og kurven over armen måtte springe for livet.

»Du godeste,« råbte hun. »Det dér går da vist aldrig godt ...«

Og det fik den gamle dame sandelig ret i. Den store cykel slingrede først op på fortovet og væltede to kasser tomater foran gartnerens butik.

»Hov, hallo,« råbte gartneren og kom løbende med en agurk i hånden. »Den slags er ikke tilladt. Tomater

skal ikke ligge på gaden – tomater skal og bør ligge i deres kasser ...«
»Ja ...« råbte Frode og slingrede videre over gaden og ind i en bank, hvor alle kunderne tabte deres penge på gulvet af barbe-fippelse.

»Man må så sandelig ikke cykle i banker,« råbte en vred bankmand og væltede med sin stol. »Banker er til penge ... ikke til cykler og andre køre-tøjer.«

»Nej ...« mumlede Frode og fortsatte med Mia ud ad bankens anden dør.

»Det var godt, at der var to døre,« råbte Mia.

»Mmmm ...« sagde Frode og zik-zakkede ud og ind mellem en hel masse biler på en parkeringsplads – og videre ned gennem en gå-gade, hvor folk måtte hoppe som høns, mens de holdt på deres hatte og briller.

For enden af gå-gaden kørte cyklen gennem et stativ, hvor der var hængt tøj til ud-stilling, og da cyklen igen dukkede frem fra stativet, havde Frode fået sig en ny frakke, der var 18 numre for stor – og Mia

havde fået sig en vældig fin sommer-hat med store blomster.

Videre drønedede cyklen ned ad en lang bakke, hvor den til sidst drejede fra og kørte gennem en hæk – lige ind midt i en kolonihave.

Her lagde den sig lisså stille i græsset ved siden af en mand og en kone, der sad nok så fredeligt ved et bord og drak morgen-kaffe.

»Ihh, næhh,« sagde konen og slog hænderne sammen. »Vi har rigtig nok fået gæster. Har du

set det, Konrad?«
Konrad, der var hendes mand, og som sad og læste avis, kikkede over avisens kant.

»Hva?« sagde han.

»Vi har fået gæster, lille far,« sagde konen.

»To nydelige unge mennesker i noget mærkeligt tøj.«

»Jamen,« sagde Konrad. »Det har vi sandelig osse. Go'da, kære venner. I kommer lige til morgen-kaffen.«

Frode og Mia rejste sig op og børstede deres tøj.

»Vi skulle ellers i skole,« sagde Frode.

»Og smide remoulademadder på tavlen,« sagde Mia.

»Nej, da,« sagde Kon-

rad. »Vent I hellere med at gå i skole til en dag, hvor det er regn-vejr. I sådan et dejligt solskins-vejr skal man nyde livet. Sæt jer ned og få et glas safte-vand.«
Og sådan gik det til, at Frode og Mia sad ved et bord i en fremmed kolonihave den morgen og drak safte-vand og spiste remoulademadder.

»Men en anden dag ta'r vi nu hen i skolen og ser ham læreren i papirkurven,« sagde Frode.
»Ja, gør I det,« sagde Konrad. »Men vent til en dag, hvor vejret er rigtig trist.«

En historie om ingenting

Fortalt for ulve, mejser og smutter

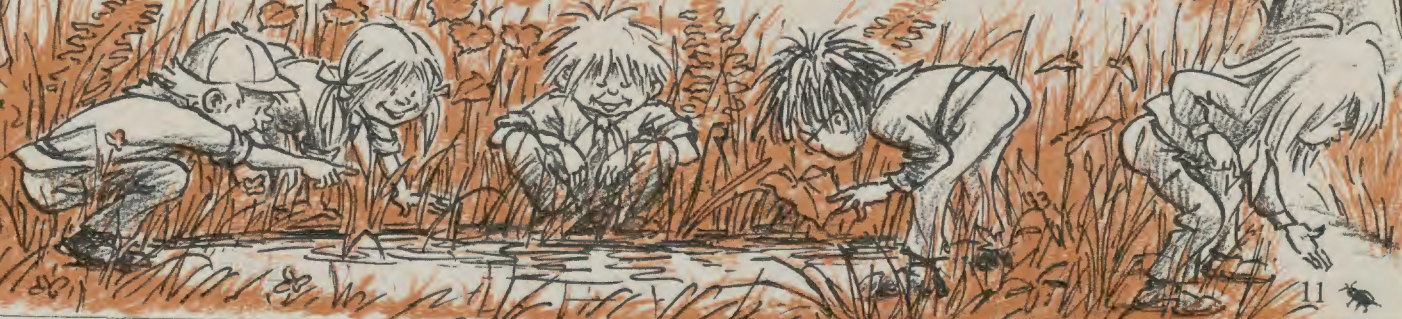
Tegning: Thora Lund

Jeg vil fortælle om en gruppe af ulve i en forårsskov og lederen, de kaldte »Tuppe«, der blev så træt og sad og sov med ryggen lænet mod en stamme. (Hvad hun nu siden har fortrudt - for alle kuld løb med det samme til søen, hvad var strengt forbudt). Som de nu leger der og nusser, så får de øje på en and og på en bunke haletudser, som fimrer i det klare vand. (Ja, man kan blive ganske tosset af forår ved en lille sø!) Men Ole, som er temlig klodset, er faktisk lige ved at dø, fordi han falder ned i vandet, hvor der er bundløst, pløret ler. De andre får ham op i sandet og skælder ud - - - men hvad mon sker? Der lyder knækken, knald og knagen, og så er Anna faldet ned fra klatretræet med stor klagan: »Åh se, min fod er gået af led!« Mens Anna tørrer snot og tåre med ærmet på sin anorak,

har nogle lavet flinkt en bære af lange grene - oh, men ak! Den knækker, da hun lægges på den, og fire stærke griber fat og løfter - (de har lært det sådan!) - på stien ligger Anna mat (af alle andre snart forladt). Men hør nu her, hvor er dog Dorte, som lede skal det grønne kuld? Hun er jo ganske blevet borte, som var hun sunket under muld. Og alle løber rundt og leder og vræler i den grønne skov. De syns, de har ledt alle steder, og at det ikke mer er sjov. Men Dorte har blot set en bille, der vandrer på en mosgrøn sti, den er så blank og sort og lille, og den slags dyr kan Dorte li. Så møder hun en drengespejder, hun siger, hun er blevet væk, han siger, hun følge skal den vej, der fører til den lille bæk. Så blir hun pludselig meget bange, hun hører Peters høje vræl: »Uha, uha, her er en slange,

jeg tror bestemt, den bed min hæl!« Og alle stimler rundt om Peter - »Åh vrøvl, det er jo kun en snog!« Men den er lang, måske en meter, måske halvanden? kanske to? »Har I forresten set en trøje, for Ulriks er nu ganske væk?« De leder alle og får øje på trøjen i den lille bæk. Men nu er det vist tid at finde det træ, hvorunder Tuppe sov, og det er svært at finde hende i denne meget store skov. De hujer, råber allesammen og laver et gevaldigt sjov - til sidst de finder frem til stammen, hvor rare Tuppe sad og sov. Hun gnider søvnen ud af øjet og vågner så først rigtigt op: da der står glad og velfornøjet den lille glade ulvetrop. »Hvad har I lavet, mens jeg sov? Gik I forsigtigt lidt omkring?« »Vi gjorde, som du gav os lov, og vi har lavet - ingenting.«

En helt forkert historie

Anne Holm Illustration: Sven Otto

To danske børn bor for en tid i de italienske bjerge, hvor deres mor skal komme sig efter alvorlig sygdom – og faderen have ro til at skrive. Juleaftensdag tager børnene trods dårligt vejr til byen for at købe noget at lave julestads af – men en suestorm overrasker dem, og de må søge ly hos en hyrde, og deres indkøb får en helt anden anvendelse, end de havde tænkt sig.

Jacob stod med ryggen til de andre og så ud ad vinduet. Ja, vindue kunne man jo ikke engang kalde det! Et lille hul i muren med et stykke glas for, der hverken passede hér eller dér; nede i hjørnet, hvor der var hul, var der stoppet en klud ind.

Han stod og så ud i det sorte mørke, hvor snefnuggene hvirvlede omkring. Man var alt for gammel til at tude – i hvert fald, når nogen så det. Det var jo ikke engang farligt at være her; hvis det så endda havde været farligt, ligesom i rigtige julehistorier, hvor man først var mægtig modig, og så lige ved at dø, og så blev reddet i sidste øjeblik!

Men der var ikke noget som helst farligt ved det, eller helteagtigt

eller noget. Det var bare ganske almindeligt ødelagt, alt sammen; og han havde glædet sig meget. Det havde været sådan en ballade at få far og mor til at gå med til det hele ...

»Vi spiser noget rart, og så kan I sove lidt, og så går vi til midnatsmesse ... I er da store nok nu, til at vi kan glæde os over noget andet ved julen end bare gaver og nissepapir ...« havde mor sagt. De havde lagt en plan sammen, han og Mikala. Havde taget lidt ad gangen, og valgt de rigtige tidspunkter til at plage.

Lidt efter lidt havde de fået løfte om så det ene og så det andet ... jo, jo, når det var så forfærdelig vigtigt, måtte man jo se at få fat i et juletræ. Og: nå, ja, når de virkelig slet ikke ville kunne mærke, at det var jul, hvis der ikke var én eneste julegave, så måtte der vel være en til hver.

Og mor havde lovet at lave andesteg rigtigt, med æbler og svesker og altting.

Og så selvfølgelig havde der ikke været lys nok, og vat og glimmer til træet havde mor glemt, og også frugtfarven til marcipanen. Og så havde de været så sikre på, at de kunne nå det, han og Mikala, og her sad de, sammen med Carlo, og gloede. På en juleaften!

Det havde endda været sådan en sjov idé at invitere Carlo til juleaften; han var stik-i-rend-dreng henne i den lille bar på torvet ... han var så lille og pjevset, at man skulle tro, han var 8 år i stedet for 12, og så så komisk ud med det snavsede hvide forklæde, der slaskede ham om anklerne. De jagede med ham allesammen, både værten og konen og Giulio, tjeneren, så det var underligt, der ikke var børneværn eller sådan noget, der kunne gøre noget ved det. Ikke, at han ikke var en værre

grinebider; men han var jo heller ikke bedre vant.

Far og mor havde også syntes, det var en god idé; Carlo skulle have haft rigtig, ordentlig andesteg og juletræ, og de havde endda en gave til ham, en rød og en gul og en blå plasticbil; og mor havde strikket en blød pakke til ham, som hans mor vel ville blive glad for.

Jacob kunne høre Mikala og Carlo mumle sammen henne i kro- gen ved ilden; men han kunne ikke høre, hvad de snakkede om. De var ellers blevet gode til italiensk, både han og Mikala, i de måneder, de havde været her, men når der kun blev mumlet, eller når mange talte sammen på én gang, kneb det. Men han vendte sig altså ikke om ... han gjorde det ikke! Sæt han tudede alligevel - det kunne være kønt, om Carlo skulle se en dansker tude!

Ellers havde det været sjovt at bo her. Bjergene var spændende. De var blevet gode til skiløb, og der var meget sjovt om aftenen henne på det lille torv i lands- byen, når alle mændene sad og snakkede og spillede spil, man ikke kendte. Også, når der var marked, søndag formiddag. Det var bare svært med legekam-

merater, for alle børn her skulle så meget for deres forældre, at de ikke havde tid nok til at lege. Carlo var den, han bedst kunne lide. Han var altid fuld af pjat og sjov, så man skulle ikke tro, han i virkeligheden havde det ligeså ondt som børn i gammeldags bøger. Ja, hans mor var vist me- get flink, men hun var jo tyk og grim og havde altid travlt med at lave spaghetti til alle ungerne, eller med at vaske. Og henne i bar'en bestilte de jo aldrig andet end at råbe ad ham.

Og nu skulle han lige have prøvet en rigtig juleaften, og så sad de her! Han havde også villet være videre - de kunne sikkert nok have nået hjem til landsbyen; men hyrden her havde forbudt det, det bæst! Det var også et ny- deligt sted til juleaften ...

Der var kun ét eneste rum, og ikke engang rigtigt gulv. Vægge- ne var helt bare og kalkede, og hénne i et hjørne stod en seng. Ovenover var der et skab. Og for- an ildstedet, der gjaldt for både varme og komfur, stod der et træ- bord og en bænk. Det var det hele ... eller næsten da, for der var en lav bænk hénne i det an- det hjørne med nogle fåreskind på. Der kom de såmænd nok til at sove i nat!

Han hørte et eller andet tikkende bagved og vendte sig modstræbende. Hyrden kunne sende på en radio!! Så kunne der blive sendt nogen ud efter dem, så de nåede hjem ... så var juletræet og det hele alligevel ikke ødelagt! Jacob klarede op i et smil ... og Mikala smilede også, kun Carlo så bekymret ud.

- »Hvornår kommer de efter os?« spurgte Jacob ivrigt, da hyrden satte apparatet i skabet igen. Han var da en underlig tvær én også! - »Kommer efter jer? Hvem i alverden synes du skulle tage afsted og hente jer i den snestorm? I sidder jo tørt inden døre. Jeg har sendt besked til landsbyen, så jeres forældre ikke skal være urolige ... men det havde du måske ikke tænkt på?« Jacob bed sig i læben. Det havde han ikke ...

»Kan du ikke snart holde op med at sure, Jacob,« sagde Mikala utålmodigt på dansk. »Vi må da hellere være glade for, at vi i det mindste kom i hus ... og det var jo faktisk os selv, der var så stædige og ville have alting rigtigt...« Som om det var til nogen hjælp, at det oven i købet var ens egen fejl, tænkte Jacob rasende.

»Desuden er det mest synd for Carlo; hvis ikke vi havde taget ham med, havde han da i hvert fald haft sin egen slags jul, med madonna'er og alt det. Nu er det jo komplet ødelagt for ham, på grund af os ...«

»Hvad vil du have, jeg skal gøre?« vrissede Jacob irriteret. »Hvis der var nogetsomhelst, man kunne gøre, men det er der jo ikke ...« »Ja, du kan jo da holde op med at være sur, i hvert fald. Der må vel nok være noget, vi kan tage os til,« sagde Mikala praktisk.

Carlo havde rejst sig og stod nu og så på ét eller andet, hyrden lavede henne ved ilden.

Jacob spurgte, hvad det var, og prøvede at tage sig sammen til at lyde nogenlunde hoflig.

Hyrden så op og så ham lige ind i øjnene. - »Jeg har lovet Carlo, at vi må prøve at få en rigtig julenat her, så godt det kan lade sig gøre. Danske julegæster lader jo ikke til at være til nogen glæde, men vi kan vel klare os selv, og mad skal I selvfølgelig få, når den er færdig.«

Jacob kneb munden sammen. Han kunne mærke, han blev skoldrød i hovedet. Så forsvarede Mikala ham!

- »De må undskylde,« sagde hun til hyrden, »det er bare, fordi min bror får så ondt i ørene af blæsten, det går sikkert over om lidt,« og så hviskede hun rasende på dansk: »Og så kan du selv om det!«

Hun snurrede rundt på hælen og gik over til hyrden og Carlo.

Jacob stillede sig ved vinduet og hadede, så det susede ham for ørene; hadede Mikala, og vejret, og Italien, og hyrden - og far og mor. Og navnlig også sig selv. Hvorfor var man også nødt til at være så væmmelig, at man ligefrem kunne høre det selv? Og når man så kunne høre det, blev man endnu mere modbydelig, af bare raseri over, at man var det ...

Mor plejede dog i det mindste at kunne finde på de rigtige ting at sige, så man kunne holde op med at være gal. Og her stod man selve juleaften, uden gaver eller juletræ og måtte selv om det, og kunne blive så rasende, at man revnede, uden at nogen gjorde noget.

»Det kan jeg godt gøre selv,« hørte han Carlo sige henne ved ilden.

Det kan jeg godt gøre selv ... Jacob vidste ikke, hvad det var, de snakkede om. Men sætningen kørte rundt inden i hans hoved. Mikala var et helt år yngre, og bare en pige, og hun kunne tage sig sammen alene, så hun endda forsvarede ham, fordi hun ikke ville have, hyrden skulle synes, at danske børn var ubehagelige julegæster. Det var også synd for Carlo. - »Jeg tæller til halvtreds,« sagde Jacob til sig selv. »Jeg må kunne gøre mig selv god igen, når jeg vil.«

Da han var nået til femogtredive, gad han ikke længere.

»Se, Jacob!« sagde Carlo, da han kom derhen, og viste ham, hvad hyrden havde lavet. Han så ikke bekymret ud mere nu ... og når hyrden smilede, var selv han så-mænd meget flink at se på.

»... for vi er begyndt at lave en julekrybbe,« forklarede Mikala. »Cesare kan skære i træ. Det er bare kedeligt, vi ikke har noget at farve den med ...«

»Du er jo dum, tøs!« sagde han og skulede til hende for sjov. »Hvad skal vi ellers bruge frugt-farve til, nu?«

Og der var faktisk en slags sport i at få de ting, de havde været til byen efter, til at kunne bruges til så meget som muligt. Hyrden var ferm til at lave figurerne ... der var både madonnaen nu, og Josef og én vismand. Mikala kom farver på med en pensel, de lavede af en tot lammeskind, og han selv og Carlo forsøgte sig med et æsel og et lam ...

Mikala ryddede en ende af bordet og begyndte at brede det vat ud, de havde købt. En æske, hyrden havde, kunne laves til snehytte med vatsne ovenpå ... det blev helt godt efterhånden, og Jacob smeltede lys fast udenom stalden i en halvkreds.

Så gik Cesare ud og fodrede dyrene, og imens dækkede de andre tre bord foran ildstedet. Det vil sige, Carlo stod mest og grinede ad dem, for det var Cesares sengetæppe, Mikala havde taget til dug, sagde han.

Cesare kom ind igen og tog gryden af ilden. Det smagte så afgjort italiensk, og ikke spor julet ... men italiensk mad var jo også meget rar til hverdag, og når det nu ikke kunne være andet, tænkte Jacob. Der var også vin, og Cesare hentede lidt sne, så de kunne få den fortyndet. Og en

kurv med appelsiner stod på bænken til bagefter.

Da de havde sat sig, foldede Cesare hænderne og sagde noget på latin. Jacob og Mikala foldede også i en fart hænderne, og da Cesare havde sagt Amen, og både han og Carlo så på dem, som om de ventede på noget, mumlede Mikala: »Vi må nok hellere sige Fadervor, så de ikke tror, vi er nogen værre hedninger.«

»Det kan du,« hviskede Jacob hurtigt.

»Nej,« sagde Mikala bestemt. »Det må være dig ... det er da altid far, der læser juleevangeliet ...«

Nå, ja, set på den måde kunne man vel nok klare det.

Carlo så tilfreds ud, da Jacob havde sagt Amen.

»Jeg var lidt bange for, at I kun troede på et træ i Danmark,« Carlos stemme var lettet. Det ville Mikala ikke lade sidde på sig, hun fortalte, at tværtimod plejede far at læse hele juleevangeliet, når træet var tændt. Jacob tænkte, at de plejede nu bare at synes, at det var så langt, når alle gaverne ventede; men det var der jo ingen grund til at sige.

Bagefter, mens de sad og skrællede appelsiner og så på lysene omkring julekrybben, prøvede han og Mikala at fortælle noget om julen hjemme.

»I virkeligheden tror vi mindst ligeså meget på alting, som du gør og lidt til,« sagde Mikala pludselig irriteret til Carlo. »For I tror jo hele tiden mest på Jomfru Maria!« Men så rejste Cesare sig. »Vi stoler vel alle på den gode Gud,« sagde han roligt. - »Om vi tror på hver sin måde og på hver sit sprog, skal der ikke kævles om her.«

»Undskyld! Det var heller ikke sådan, jeg mente det ... ikke i virkeligheden,« sagde Mikala hurtigt, og Carlo sagde, at han havde ikke ment noget ondt med det med træet ... men det var jo bare det, de havde snakket så meget om, da de inviterede ham. Jacob og Mikala så på hinanden. »Tror du, far og mor savner os?« Mikala glippede med øjnene. »Nej,« sagde Jacob bestemt, »for jeg har været så umulig så længe, så de må nærmest være lettede.« Det fik Mikala til at le.

Så tog Cesare sin mundharmonika og spillede, og han og Carlo sang nogle julesange, som Jacob og Mikala ikke kendte; kørte var de. »Hvad kan vi udenad?« spurgte Jacob.

Så sang Mikala og han »Det kimer nu til julefest,« og allerede på tredje vers kunne Cesare og Carlo melodien og sang med, med la-la-la.

Da lysene var brændt ned, og de allesammen havde lagt sig, sagde Cesare ud i mørket: »Jeg vil gerne tage det i mig, hvad jeg sagde. Tværtimod synes jeg, at danskere er gode julegæster. Ikke Carlo?«

»Jo!« sagde Carlo tilfreds. De skulle jo ikke have været gæster, de skulle jo have været værter. Og hvis det var gået efter rigtige julehistorier, så havde de jo heller ikke været indesneet hele juleaften, det var helt forkert. Alligevel ... Jacob ledte efter ordene for sig selv ... alligevel havde det på en underlig måde været en vældig rigtig juleaften.

»Glædelig jul, Mikala,« hviskede han.
»Glædelig jul, Jacob,« hviskede hun tilbage.

KOMPASSPIL

Tegning: Aardestrup

Spilleregler

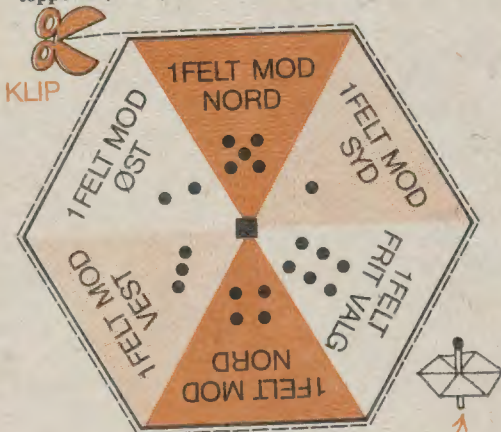
Der kan deltage 1-5 spillere i KOMPASSPILLET.
Der startes fra de hvide felter på SYD-siden, og den, der kommer først over målstregen ved **NORD**, har vundet spillet.
Hver deltager snurrer en tur med »snurretoppen« og rykker et felt i den angivne retning (hvis I bruger en terning, skal I være enige om, hvilken kompasretning de forskellige tal skal være).

Hvis man ikke kan rykke i den retning, man skal (f. eks. hvis man starter med at skulle rykke mod syd), bliver man stående og venter til næste slag. Der må kun flyttes langs de farvede streger, og kommer man på et af de sorte felter, skal man løse opgaven med samme nr. Kan man ikke løse opgaven, må man sidde et slag over. Løser man derimod opgaven, får man et ekstra slag.
Opgaverne herunder er for spejdere fra 8-11 år. De andre er for ældre spejdere - 11-15 år.

- 10 Hvordan ringer man efter hjælp, hvis der er sket en ulykke?
- 11 Hvor mange ben har en flue?
- 12 Hvad hedder din flokleder/fører?
- 13 Hvordan bør man gå over en gade?
- 14 Vis hvordan man fletter treslået.
- 15 Hvor står den store viser, når klokken er et kvarter i ni?
- 16 Hvem var Baden-Powell?
- 17 En blikdåse ell. lign. anbringes på stol. En bold kastes i gulvet og skal i opspringet falde i dåsen. (3 forsøg).

Kompasset kender du sikkert, og du ved, at det kan vise i hvilken retning, man går, sejler eller kører.
Kompasset er inddelt i 32 kompas-streger, men til dette spil skal du kun bruge 4, (nord, syd, øst og vest).
Inden du og dine kammerater begynder spillet, skal du lime »snurretoppen« op på karton og sætte en tændstik gennem midten, som vist på tegningen herunder. (I kan også bruge en terning). I skal så flytte i den retning, der vises af »snurretoppen« (1 = syd, 2 = øst, 3 = vest o. s.v.).

Opgaver (for 8-11 årige)

- 1 Hvordan ser de 5 nordiske flag ud?
- 2 Slå et råbåndsknob.
- 3 Sjip 30 gange uden stop.
- 4 Slå en kolbøtte.
- 5 I hvilken retning står solen kl. 12?
- 6 Hvad hedder de 8 hovedretninger i kompasset?
- 7 Bind en sløjfe på dit snørebånd.
- 8 Hvordan ser de 4 spejdertegn ud? (Springstegn).
- 9 Skriv navn og adresse og afsender på en kuvert.

OPGAVER (for 11-15 årige)

- 1 Hvordan lyder spejderloven?
- 2 Lav et flagknob.
- 3 Find telefonnr. på en læge i telefonbogen.
- 4 Hvordan sender man SOS i morse?
- 5 Læg en tørklædeforbinding på en hånd.
- 6 Lav en vinkel-besnøring.
- 7 Hvor står solen kl. 6, 12, 18 og 24?
- 8 Hvad kan et redningsreb bruges til?
- 9 Find Nordstjernen ved hjælp af Karlsvognen (tegn eventuelt).
- 10 Udfyld et postanvisningskort.
- 11 Hvor mange km er 10 cm på et målebordsblad (1:20.000)?
- 12 Vis »klar« og »slut« i morse - f. eks. med signalplader.
- 13 Vis at du kan »Mund-til-næse«-metoden.
- 14 Afmærk 1 m ved hjælp af personlige mål (+ 5 cm).
- 15 Vis NATO-stillingen.
- 16 Hvad skal der være på en cykel?
- 17 Hvordan er dimensionerne i Dannebrog?

I kan også selv lave nogle opgaver, som I synes er sjove eller spændende. Dette spil kan spilles indendørs.
- God fornøjelse!

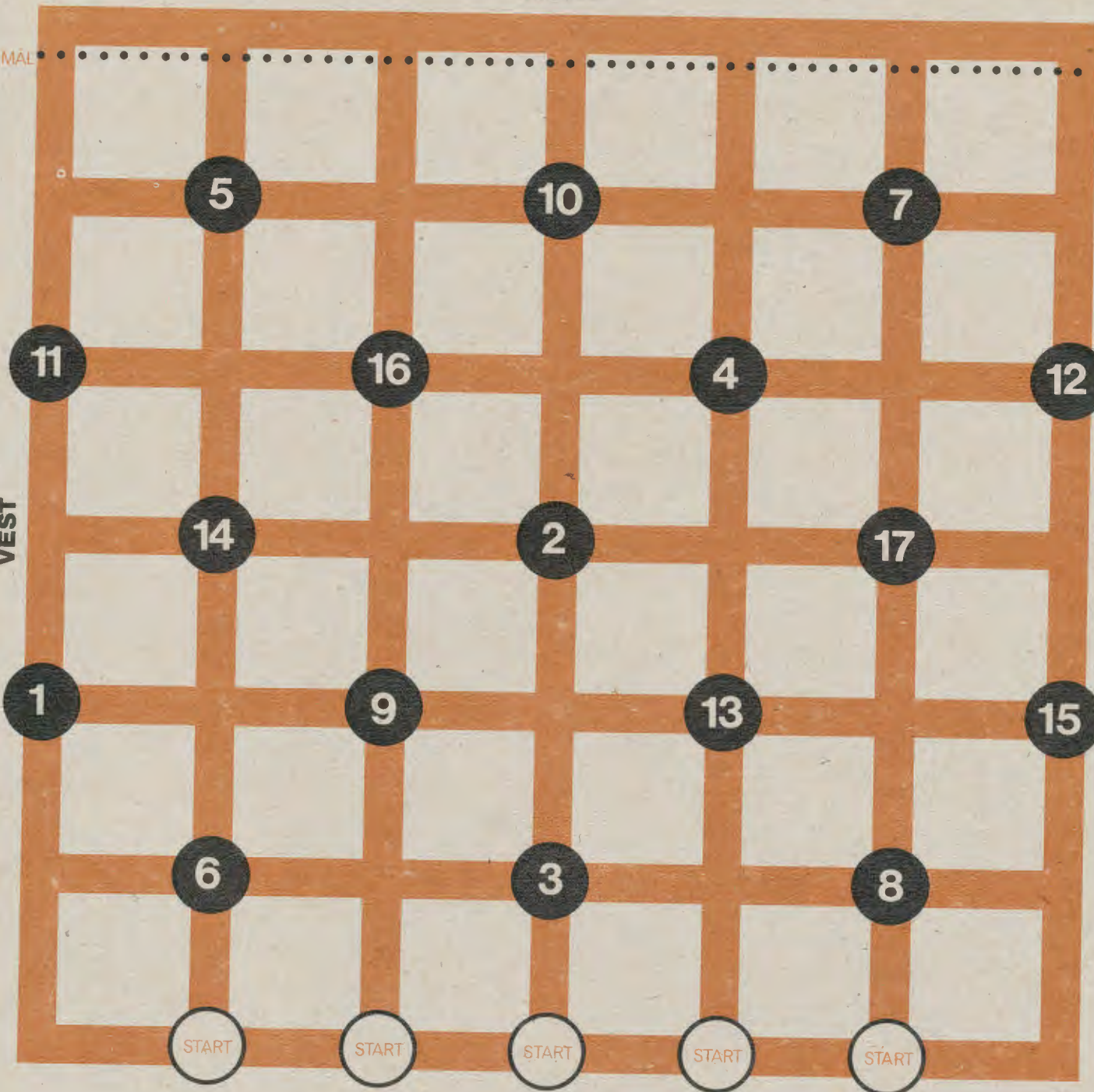
NORD

MÅL

VEST

ØST

SYD

*Der går tre heste og græsser sammen.
Fyraften er det for mennesker og dyr.
De er så smukke på bakkekammen
som silhouetter mod solfaldsskyer.*

*I et sprængfyldt øjeblik hesten springer
- som var den selv gudernes Pegasus,
der bæres i luften på vældige vinger
og svinder i skyer og stormens brus.*

Pudsige patenter

Smedemester Marthin Mathisen fra Stenkjær i Norge havde et problem: Når han søndag eftermiddag promenerede i byen med sin familie, så hændte det, at han vendte skråen, og så havde han behov for at spytte skråsovsen ud. Men det var ikke altid let. Man kan ikke spytte nårsomhelst og hvorsomhelst – især ikke søndag eftermiddag. Løsningen fandt han en forårsdag i 1918, og i august samme år fik han patent på en spadeserestok med en i skaftet indbygget spyttekop. Smedemesterens egen tegning ser I her. Mathisen var blevet opfinder.

Nu ved vi ikke, om spyttekoppen var Mathisens eneste opfindelse, men vi ved, at der gøres opfindelser hver eneste dag. Nogle af dem sker på store laboratorier som resultat af et langvarigt, målrettet holdarbejde, mens andre – som i Mathisens tilfælde – pludselig kommer som en lys idé til den »private« opfinder.

Når en opfindelse er gjort, vil opfinderen søge at få patent på sin opfindelse. Et sådant patent giver opfinderen samfundets attest på, at opfindelsen er hans, og at andre derfor ikke uden hans samtykke kan udnytte den i en industriel produktion.

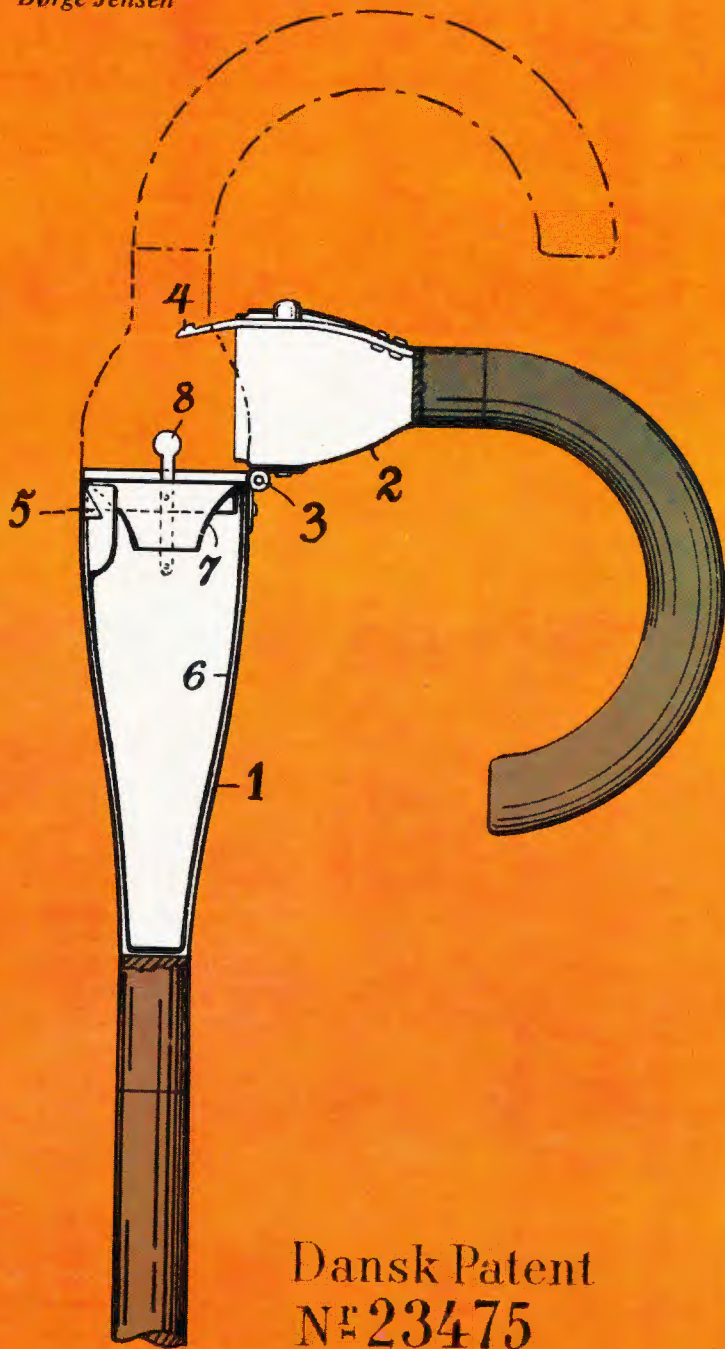
Nu er det ikke sådan, at man bare kan smutte ind i Patentdirektoratet med sin opfindelse og få patentbeviset med hjem straks. Det må først undersøges, om det nu virkelig er en ny opfindelse – det kunne jo tænkes, at en anden allerede havde fået patent på den samme idé. Så der går nogen tid – og det koster da forresten også en afgift, dels at få patentet udstedt og dels år for år at opretholde det.

Nogle opfindelser bliver af meget stor betydning for alverden. Tænk bare på glødelampen, den elektriske pære. Hvor anderledes ville vor tilværelse ikke ha' været uden den!

Andre opfindelser har en helt anden karakter. De gælder måske en detalje i en maskine, tilsyneladende en bagatel, som du og jeg aldrig hører om, men som alligevel på sit område letter eller billiggør en industriel produktion i maskinen.

– Og så er der endelig de opfindelser, som ikke revolutionerer verden, og som heller ikke finder stiltfærdig anvendelse i en maskine. Det gælder nærmere betegnet de opfindelser, som ikke nåede stort længere end til patentkontorets hylder.

Børge Jensen

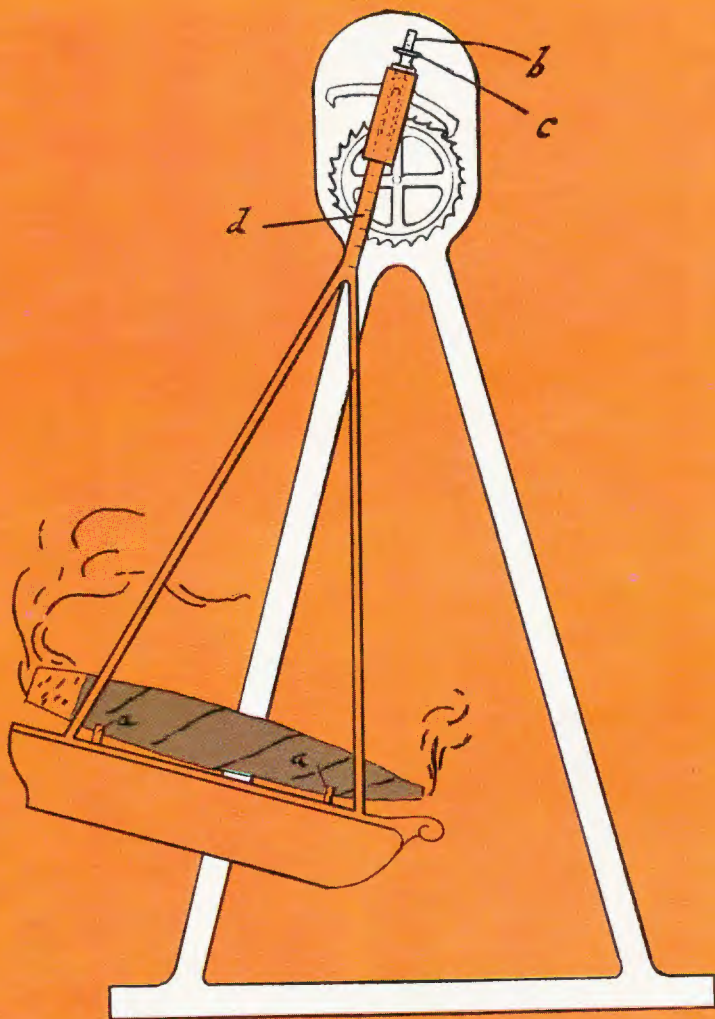

Dansk Patent
N° 23475

Denne sidste type er der en del af, eller det er måske rigtigere at sige, at der var en del af den slags. Det er ligesom de besynderlige ideer florerede mere i århundredets begyndelse. Mathisens spyttekop var én af dem.

Herr Hanson fra Eslöv havde på samme tid et problem af en helt anden karakter. Det gjaldt her ubudne gæster, som han for enhver pris ville undgå i sin forretning og i sin bolig. Resolut opfandt han en alarmanordning, bestående af en ladt pistol samt diverse trækstænger, tappe og snore, altsammen monteret i karmen til den dør, som skulle sikres mod indbrud. Når tyveknaegten havde fået dirket døren op og åbnede den, så affyredes der kort efter hinanden 2 skud. Sært nok står der i patentbeskrivelsen intet om, hvorvidt det var meningen, at skuddene skulle ramme misdæderen eller blot alarmere naboerne.

Kender du den med cigaren, som går ud, så snart man lægger den fra sig? Den kendte i hvert fald præseren Otto Schwarz, og han opfandt tilmed en løsning: Den allerkæreste lille cigar-luft-gyngende med fjederdrev. Luftstrømmen om den gyngende cigar vedligeholder gløden, mens der ikke

suges. Keine Hexerei - nur Patentlichkeit! Der er forresten et par morsomme detaljer i patentbeskrivelsen. Opfinderen nævner, at gyngen med udbytte kan anvendes af folk, som ikke selv ryger, men som kan lide duften af en god cigar, og så gør han opmærksom på, at musikalske rygere kan få dobbelt fornøjelse af mekanismen: De kan nemlig bruge dens udsving til at holde takten ved musikudøvelsen samtidig med, at de hviler cigaren.

Herr Boyle fra Spokane i USA var en både galant og høflig familiefader. Ønsket om at tilgodese begge disse herlige egenskaber på samme tid gjorde ham i 1896 til opfinder: Netop op mod jul skete det ofte, at han kom vandrede ad Main Street overlæst med gaver til familie og venner. Hvad nu hvis han mødte genboen? - eller måske endda politimesteren? Han burde være høflig og hilse, men han kunne ikke, fordi han var galant og bar

alle pakkerne. Da dette dilemma havde plaget ham længe nok, gik han hjem og opfandt et hattehilseudstyr. »No hands!« ku' vor amerikanske ven ha' kaldt det, for det virkede på den måde, at når han bøjede hovedet, så lettede hatten, roterede en omgang og anbragte sig på hovedet igen, altsammen ganske uden håndens hjælp. I skal nok studere Boyle's tegning grundigt for at kunne følge med i den præcise virkemåde.

Sådan noget kan man da forstå, ikke? Det kniber måske mere med at fatte, hvad Joseph Rocco skulle med et par illuminerede dansesko. Ifølge tegningen drejer det sig om et blinklys af ambulance-typen, som anbringes på skoens overlæder og glimter lystigt, når der under dansen sættes strøm til. Det besynderligste i denne sag er måske, at hans patent er udstedt så sent som i 1963. Nogle bilister regner trygt med, at ham bagved nok skal holde sig i passende afstand; andre mener, det er fornødent med et skilt med »HOLD AFSTAND« i bagruden for at opnå den samme virkning. Nogle nordmænd er grundigere end som så: En af dem tog i våren 1961 patent på en »Anordning til oversprøjtning

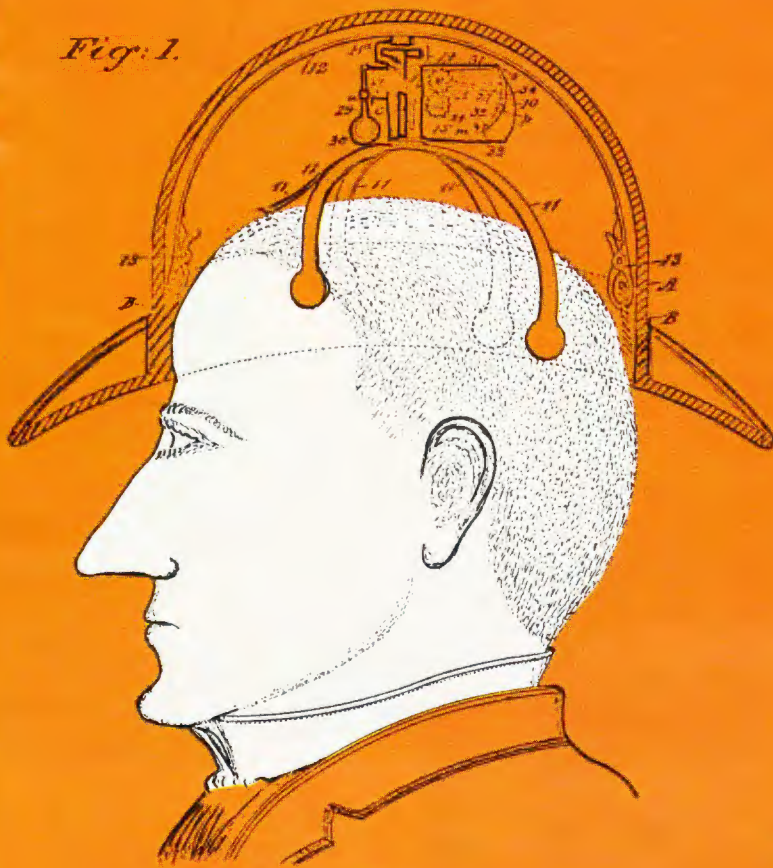

Fig. 1.

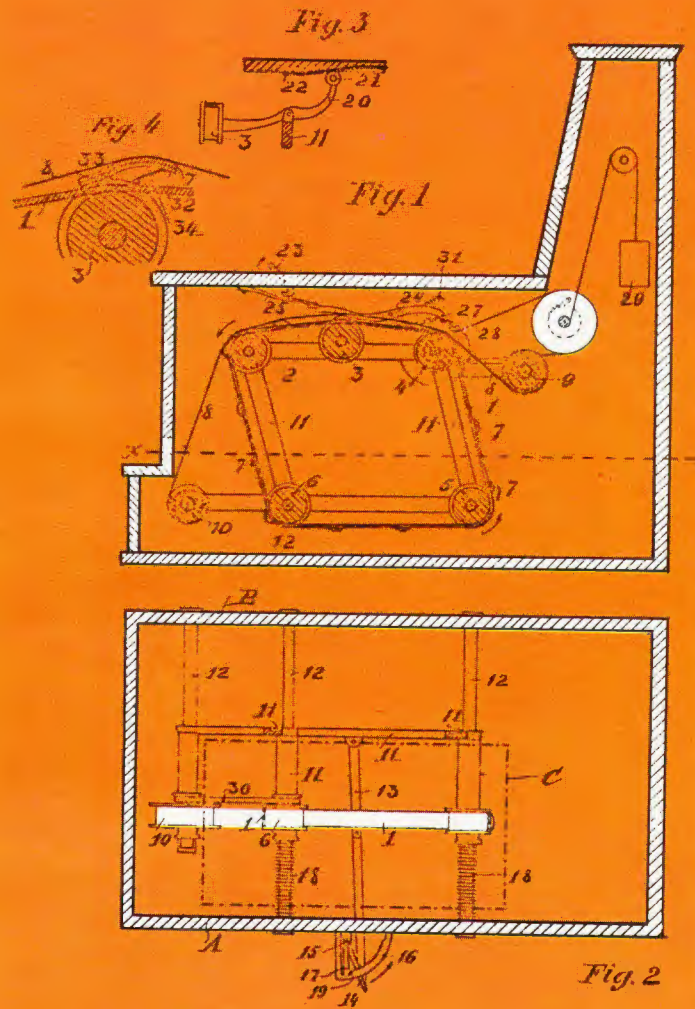
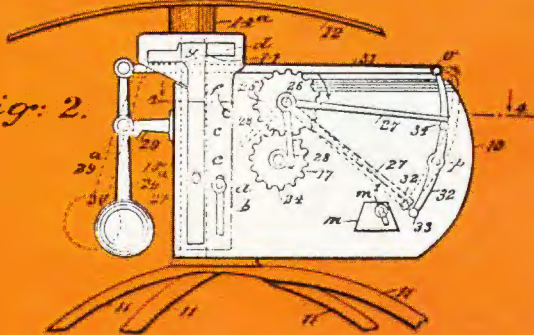

Fig. 2.

med farvestof af bagfra kommende biler, som ikke holder fornøden afstand. - Så hold i hvert fald afstand til norske biler. - For en sikkerheds skyld.

Hvad er grotesk? Det kan nok være svært at fastslå, men mon man i hvert fald ikke kan enes om, at det sidste af de pudsige patenter er grotesk. Det skyldes Uhrmager Smith af Christiania (den ældre, den i Norge). Han fik i 1897 patent på et »Closest med automatisk virkende toilet-

papir«. En rulle toiletpapir er via diverse valser i stand til ved en vægts træk at blive rullet fra en afrullevalse til en opsamlervalse, idet den i rette øjeblik kan anbringes under toiletsædet. Når den trængende er kommet så vidt i sit toiletbesøg, at det er aktuelt, så sættes maskineriet i gang, og så -- ja så gik det altså angiveligt af sig selv. Se bare på tegningen, hvorledes det hele er snedigt udtænkt. Man skal høre meget, før ørerne falder af.

Det barske spejderliv

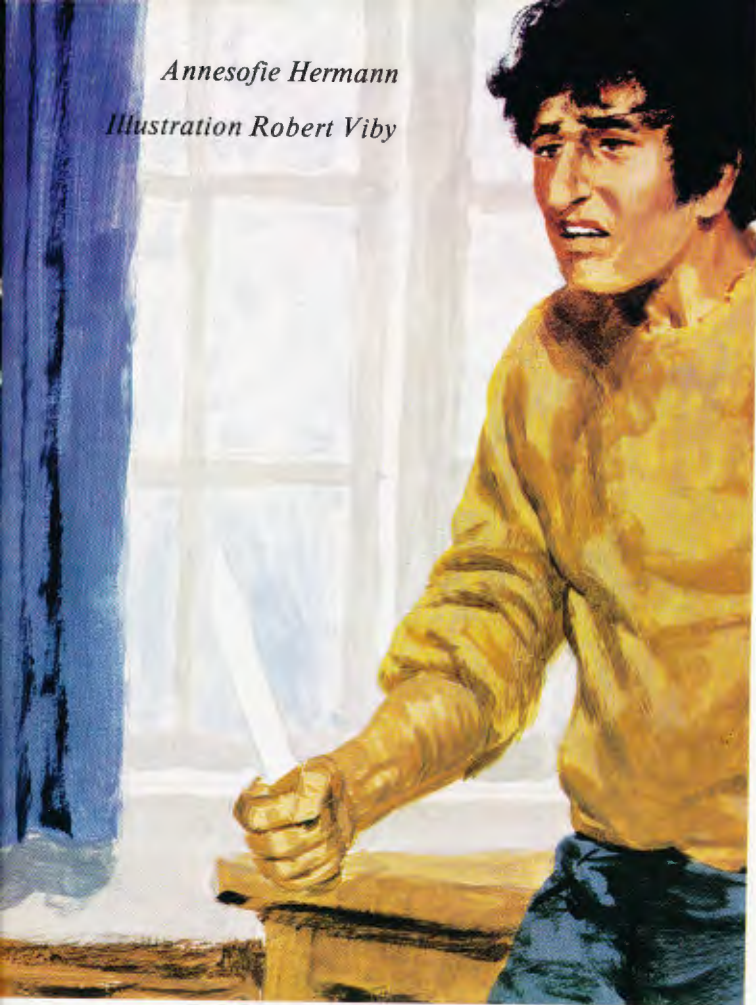

»Jeg går lige ud og laver mere the!« sagde Sabine og greb den store thepotte. Kun Kim hørte hende og nikkede ja-har-forstået. De andre i patruljen, som flød i stole og på gulvet, lyttede så intenst til et Abbabånd, at de var helt tabt for omverdenen.

Mens Sabine stod og ventede på, at vandet skulle koge, smilede hun ved tanken om sidste møde, hvor Louise var kommet ud til hende, havde stirret på komfuret og sagt: »Hvordan kan man egentlig være sikker på, at vand

Annesofie Hermann

Illustration Robert Viby

koger?» Tænk at være fra et så forkælet milieu, at man i sit fjortende år aldrig havde kogt en kedel vand! Døren ud mod gangen måtte være gledet op, for pludselig hørte hun tydeligt sin fars stemme: »- jo jeg synes! Jeg synes spejderi i dag er noget underligt noget - lidt slapt, ja slapt det er, hvad det er. De er da så søde og så rare de unge mennesker, der flyder rundt i Sabines værelse. Men de laver aldrig noget med mening i. Nu har de i tre uger lyttet til brægende bånd og

plader - ja, hvis de endda spillede selv! Det barske spejderliv kender de ikke, vi andre var dog på tur hver anden søndag året rundt, enten det sneede eller regnede, eller jorden skælvede ...« Døren måtte være blevet lukket igen. Sabine tog thepotten og gik tilbage til sit værelse.

»Du ser forkert ud i ansigtet,« sagde Peter. »Er der sket noget - noget skrækeligt?« spurgte hjælpsomme Christiane, rede til at springe op og gøre noget ved noget.

Sabine satte thepotten fra sig med et bump, tænkte sig om og sagde så: »Mens jeg ventede i køkkenet, hørte jeg far - ja I ved, han var spejder engang og holder af at fortælle om, at han har været gennem »alle graderne« - altså far sagde til mor, at vi var slappe. Slappe. Vi sad bare hen og hørte på plader og bånd. Vi lavede ikke noget meningsfyldt, og vi kendte ikke det barske spejderliv.« Der blev en pause. Polle, der af sære dybdepsykologiske grunde altid syntes, ting på en eller anden måde var hans skyld, blev højrød i hovedet. Louises blå øjne kuglede sig i undren - jamen de havde det jo godt, var det ikke nok? Men Peter rømmede sig og sagde: »Manden har jo ret! Det har han da. Nu skal slapperiet være forbi! I weekenden skal vi på barsk tur. Vi går ud til hytten, som formodentlig er fuld af skidt, og vi skal skovle muselig og døde edderkopper ud. Det kan godt blive en lang tur med oppakning og slappe ben. Men vi skal spilleme vise mumiernes, at vi duer. Lad os lige forede indkøb og opgaver ...«

Og så startede de da lørdag morgen med store rygsække i 6 graders frost og blæst. Folk så forbavsedede efter dem, for også folk havde glemt, at spejderliv kan være barskt. Louises udstyr var købt dagen før. Det var prima og letvægts, og hun kunne overnatte uden gener på Umanakfjeldet i den koldeste nat. Rygsækkens røde nylon stod godt til blå øjne, mente hun. Deres kinder blev stive af kulde, og der dannede sig isnåle i næseborene. Men i skoven var der læ. Til gengæld var det trælst at arbejde sig gennem gamle hårde skorper af sne.

Det var spilleme længe siden, de havde været ude at strabadser! Louise kom med små forskrækkede hvin inde fra hættens ulvefor, hun havde aldrig, aldrig, tænkt sig, spejderlivet var sådan noget, som det hun nu var ude i. Men de andre nød det, nød bare det at kunne. De kunne lide den knasende islyd under støvlerne og at have skoven for sig selv. Spejderhytten lå i et skovbryn, 10 km fra byen. Det var en gammel ting, indviet i oldtiden, da Kims og Christianes forældre var småspejdere. Den lå smukt - men nu om dage lidt upraktisk. Ingen veje, ingen køreveje førte til stedet, altså kunne man i disse velfærdstider ikke bile bagage ned til ulve, smutter og mejser. Det var også en bid for langt væk til møder. Der var perioder, hvor en energisk patrulje brugte den hver weekend. Men i øjeblikket var hytten forsømt. Peter og Kim mindedes en gang, hvor der havde været allikereder i flere lag i skorstenen, grå fed røg havde fyldt rummene - og kulsorte i ansigterne havde de måttet give op og tage hjem.

»Hør, ved I hvad,« sagde pludselig Kim. »Her har da været nogen for ikke længe siden.« Der var tydelige spor i skorpesneen. Polle hoppede op og ned på stedet af skræk: »Det kan være tyve!« skingrede han. »Ja,« sagde Lotte ironisk. »Eller flykapere!« Louise, der aldrig forstod spøg, men som ikke var nem at dupere, så forbavset ud, dette spejderliv blev mere og mere mærkværdigt. Foran hytten var sneen væk, jorden lå som størknet lava. Peter så op og syntes, der måske over skorstenen var en anelse af dirrende varm luft. Han så hurtigt

Det barske spejderliv

Annesofie Hermann

Illustration Robert Viby

»Jeg går lige ud og laver mere the!« sagde Sabine og greb den store thepotte. Kun Kim hørte hende og nikkede ja-har-forstået. De andre i patruljen, som flød i stole og på gulvet, lyttede så intenst til et Abbabånd, at de var helt tabt for omverdenen. Mens Sabine stod og ventede på, at vandet skulle koge, smilede hun ved tanken om sidste møde, hvor Louise var kommet ud til hende, havde stirret på komfuret og sagt: »Hvordan kan man egentlig være sikker på, at vand

koger?« Tænk at være fra et så forkælet milieu, at man i sit fjortende år aldrig havde kogt en kedel vand! Døren ud mod gangen måtte være gledet op, for pludselig hørte hun tydeligt sin fars stemme: »- jo jeg synes! Jeg synes spejderi i dag er noget underligt noget - lidt slapt, ja slapt det er, hvad det er. De er da så søde og så rare de unge mennesker, der flyder rundt i Sabines værelse. Men de laver aldrig noget med mening i. Nu har de i tre uger lyttet til brægende bånd og

plader - ja, hvis de endda selv! Det barske spejderliv der de ikke, vi andre var tur hver anden søndag året enten det sneede eller regnede eller jorden skælvede ...« måtte være blevet lukket. Sabine tog thepotten og bage til sit værelse. »Du ser forkert ud i ansigtet,« sagde Peter. »Er der sket noget skrækkeligt?« sagde hjælpsomme Christiane, at springe op og gøre noget.

på Sabine og kunne se, hun havde den samme anelse. Køkken-døren lod sig nemt åbne også uden nøgle. Der var ikke koldt i køkkenet, det var ihvertfald ikke længe siden, der havde været fyret i det af rust ræverøde komfur. Der havde været gæster. Var her stadig fremmede? Sabine lukkede resolut døren op. En bedøvende varme slog dem i møde. Stuen lugtede af skidt og brænderøg. Ruderne var så snavsede, at det varede lidt, inden de så gæsten. Med ryggen mod køjrummet stod en 13-14 års dreng, køn, sortkrøllet, mørk i løden og med desperation i de sorte øjne. Louise skubbede sig ind gennem døren, hev den fine rygsæk af og smed den op på et bord og sagde: »Jamen, er du her, Yousséf? Hvorfor har du ikke været i skole hele denne uge? Du ved jo, Hansen bliver sur, når du ikke er der!« »Går du i klasse med ham?« spurgte Peter. »Ja, det gør jeg da,« svarede Louise mærkelig upåvirket af situationen. »Han er tyrk eller ægypter eller muhamedaner eller sådan noget. Han kan ikke så meget dansk endnu. Når nogen driller ham, bliver han helt skør i bolden og vil slås - og sommetider kommer han slet ikke i skole i nogle dage.« Drengen fulgte Louise med øjnene. Han anstrengte sig kolossalt for at forstå, hvad hun sagde. Men han rokkede sig ikke fra døren. I højre hånd holdt han en gammel rusten bordkniv så fast, at knoerne var hvide gennem snavs. »Vi må have fat i politiet,« skingrede Polle i baggrunden, »sådan en, som bryder ind i folks pæne huse... nå, ja, i huse, og som oven i købet ikke har været i skole.« »Sludder,« sagde Kim. »Her skal

ikke kaldes på politi. Ja, det vil sige, måske er politiet alarmeret, hvis han har været væk en uge. Men ellers ordner vi det her selv. Men ved Louise noget om hans familie?« »Å ja, han har en skrækelig far, tror jeg« - hun var ved at spejle sig i et lille lommespejl for at se, om det klædte hende med røde frostkinder. - »Han arbejder i garveriet, hvor der er så mange af hans slags.«

Youssef stirrede stadig anspændt mod Louise, men han kunne øjensynlig ikke følge med i, hvad der blev sagt.

Christiane, som altid syntes, nogen måtte gøre noget af en slags, gik ud i køkkenet og ledte efter en klud. Mens hun stod med en stiv, brungrå tingest, som engang havde været en karklud, i hånden, så hun sig om og gik hen til døren ind mod stuen og råbte lidt ophidset: »Hvis den stakkels dreng har været her i flere dage, tror jeg ikke, han har fået mad. Der har nok været fyret i komfuret, men her er ikke så meget som en brødkrumme.«

Sabine gik nu roligt hen til Youssef, lagde den ene hånd på hans skulder og tog med den anden kniven ud af hans hånd. Hun næsten mærkede spændingerne glide af ham. Så sagde hun langsomt og tydeligt: »Er du sulten? Er det længe siden, du har fået mad?« Han ledte efter ordene, men han havde forstået og svarede stille: »I overgår.« »Så skal du have mad nu,« sagde hun. »Vi skal alle have mad.«

Det, der på huskesedlen hed »lommemad lørdag«, blev nu lagt på lejrallerkner, mælkekartoner og krus kom frem. Drengen spiste, som man spiser - ja, som man spiser, når man ikke har

smagt mad siden i »overgår.« Men pludselig standsede han forskrækket midt i en leverpostej med store rødbeder. Louise sagde på sin lette, selvfølgelige måde: »Åh, vi har glemt, han er muhamedaner og sådan noget. Han kan ikke fordrage leverpostej og uren mad.« De andre var lidt desorienterede, men Louise tog leverpostej og gav ham i stedet et stykke med roastbeef af kokkepigen hjemmefra nydeligt arrangeret i en lille papbakke. Youssef, mæt og ikke bange, var en helt anden dreng end den desperate med den rustne bordkniv i hånden for en halv time siden. »Hvad nu?« spurgte Peter og så på Sabine, det var, som om hun havde bedst tag på at tale med drengen. Hun prøvede sig frem: »Vil du være hos os? Vil du blive her? Vil du bo lidt her?« Han sagde ja med glade øjne. Sværere var det at få ham til at forstå, at der jo måtte bud til hans forældre og få dem til at indvilge i det. »Hans far slår ham ihjel,« sagde Louise opmuntrende henne fra et hjørne, hvor hun undersøgte hvilke lækkerier, Mamma og kokkepigen havde lagt i rygsækkens små gemmer. Det endte med, at Kim skulle gå gennem skoven op til en lille station og derfra ringe til lærer Madsen, som de alle stode på kunne klare svære situationer. Mens Kim var væk, havde alle andre travlt med at gøre hytten ren(ere) og lidt hyggelig. Youssef deltog i arbejdet med mange kræfter og glade øjne og lærte mange nyttige gloser undervejs. Men den, der morede sig bedst, var Louise, der aldrig havde fejlet et gulv og derfor ikke mødt »nullermænd« - så det var en gløse, hun ikke kendte.

»Mads,« sagde Kim, da han kom tilbage, »han er alle tiders. Han siger, at han ordner det hele med fyrens familie, han kender den udmærket godt, familien altså, for han har en af Youssefs søstre i sin klasse. Han siger, det er flinke mennesker, og når Youssef stikker af, er det, fordi nogen bestemte i klassen altid driller ham. Han spurgte, om vi ville hjælpe ham, måske tage ham med i gruppen her. Mads kommer i morgen.« Til middag skulle de have frikadeller, og da ingen af dem vidste, hvad der var i farsen, mente Youssef, som stadig var sulten, at den nok ikke var »uren«. Efter middag var de alle godt trøtte og gik tidligt i køjerne.

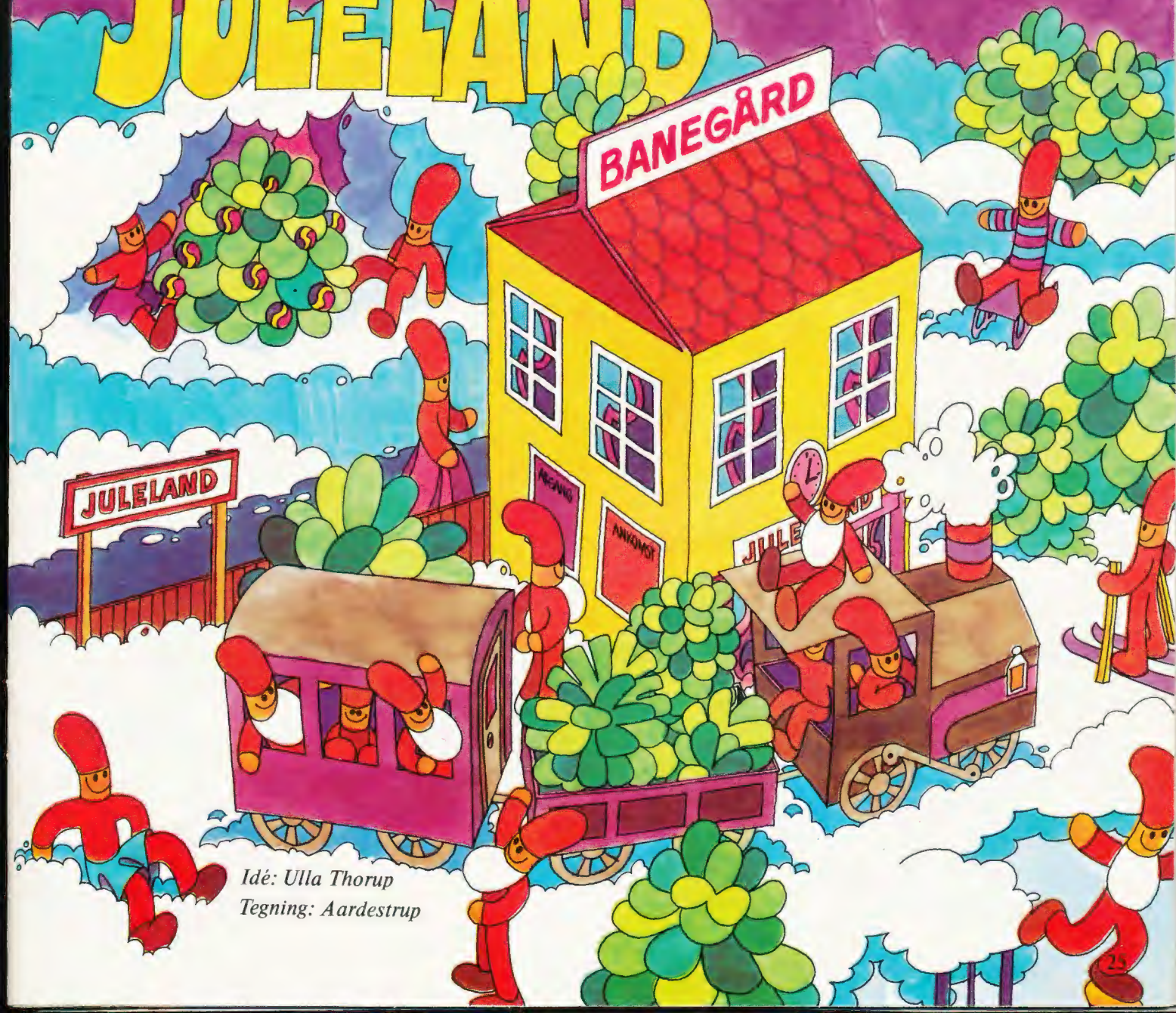
Og næste morgen var verden hvid. Skoven lignede et julekort fra Brugsen ved juletid. Hen mod frokost kom lærer Madsen på ski. Sne og is måtte pilles af hans skæg, før man fandt ind til ham. Han havde beroliget familien, han havde snakket godt for politiet. De lagde planer for Youssefs fremtid, og han syntes at forstå en del af, hvad de foreslog.

Tidligt på eftermiddagen begyndte hjemturen. Somme steder gik de i sne til knæene. Louise jamrede, sneen gik over hendes månestøvler. Men Youssef tog hendes rygsæk med ordene: »Jeg en meget stærk dreng, Louise en svag kvinde.« Hun kunne li' det, og snefoget skjulte de andres smil. Udenfor skoven blæste sneen i kaskader ind fra siden, de kunne knapt se en meter frem. Men hjem kom de da.

»Vi har været ude i det barske, meningsfyldte spejderliv!« sagde Sabine og så vist på sin far over middagsbordet. Og så faldt hun i søvn ned over sin tallerken.

TOGET GÅR TIL JULELAND

Keder du dig i dagene op til jul?
På de følgende sider kan du »rejse med toget til juleland« og få ideer til at lave dit eget julelandskab.

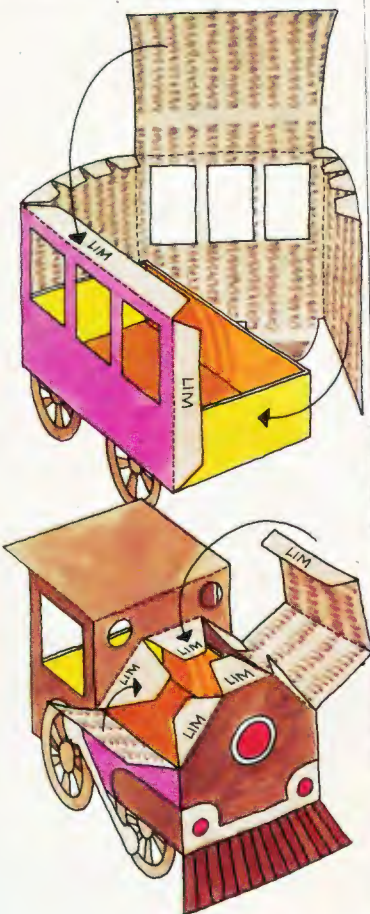

Idé: Ulla Thorup
Tegning: Aarstrup

21

Den 21. december
efterses vores juletog, så det
er klart til rejsen.

Lim de to sider af toget på
hver sin side af en tændstik-
æske (kun den tomme kasse).

22

Den 22. december
kører toget.

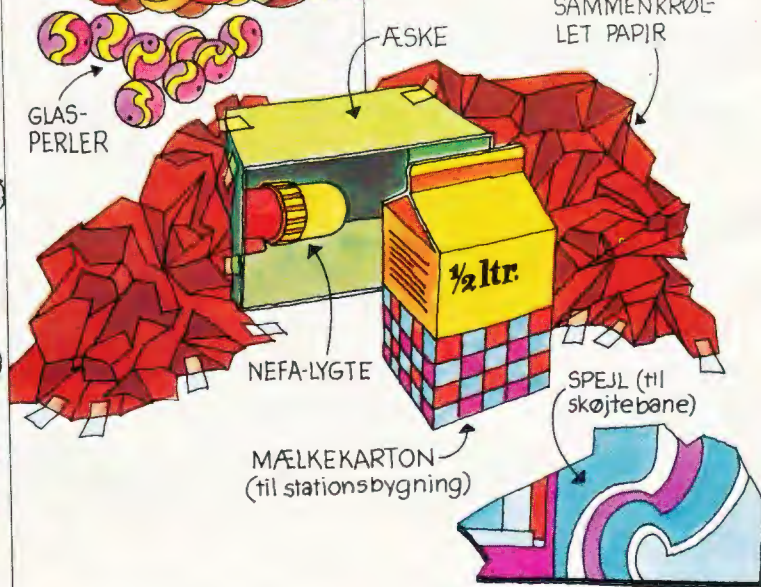
Der skal mandskab og passa-
gerer med.
Lav garnnisser af piberensere,
vat og lidt rødt stof.

23

Den 23. december
standser toget i en skov og
får læsset juletræer i gods-
vognen.

Lav juletræer ved at male små
åbne grankogler med grøn
vandfarve.
Lim evt. kulørte glasperler på
til pynt.

Den 24. december
når vi rejsens mål: Juleland.

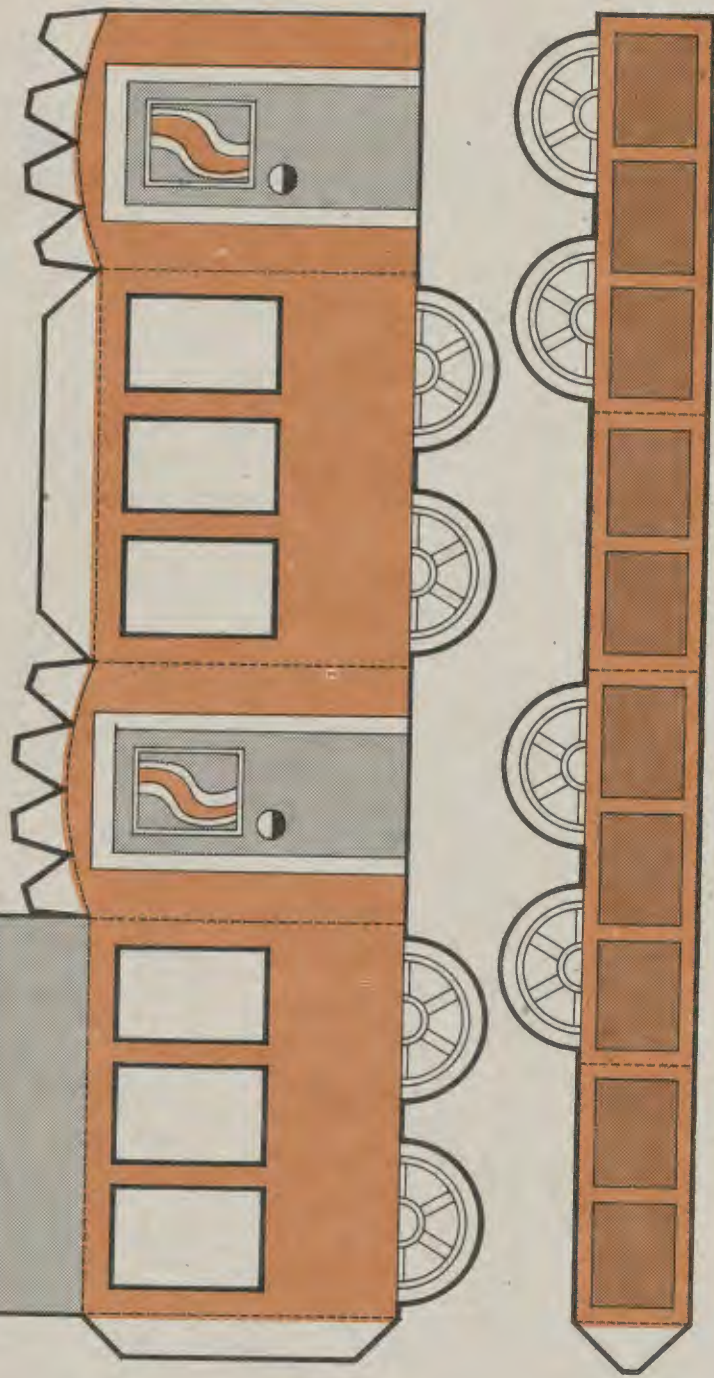
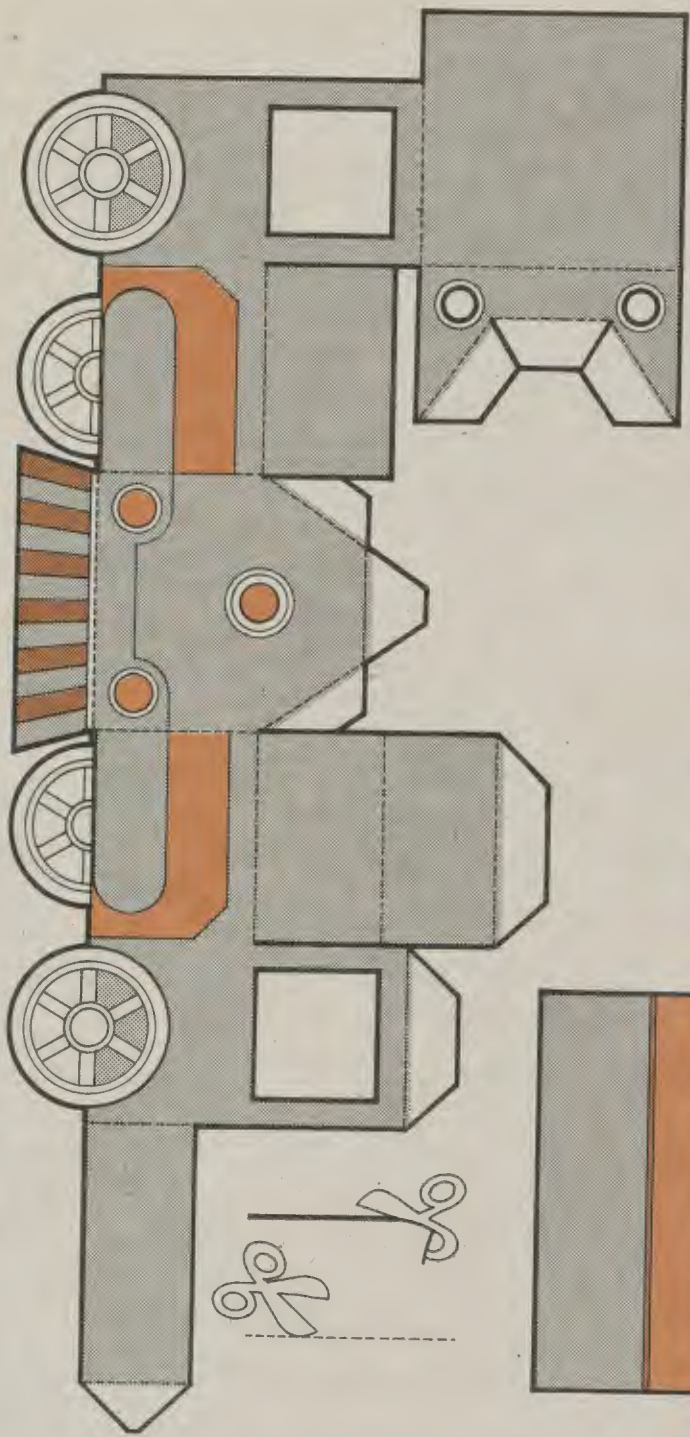
Bred vat ud på en plade eller
en bakke. Lav små høje ved at
lægge sammenkrøllet papir
under vattet.

En nissehøj kan laves af
en æske, der dækkes af vat,
så kun åbningen er fri.
Sæt en nefalygte, nisser og et
juletræ ind i højen.

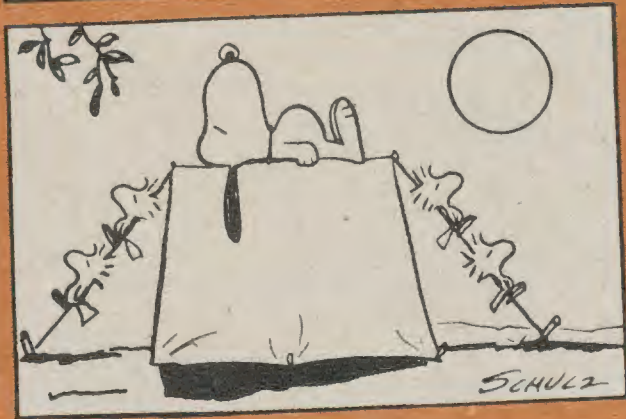
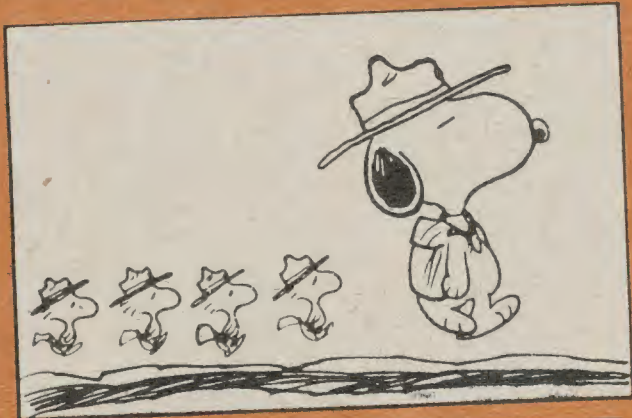
Lav et stationsskilt og en
stationsbygning, hvor toget
skal holde.

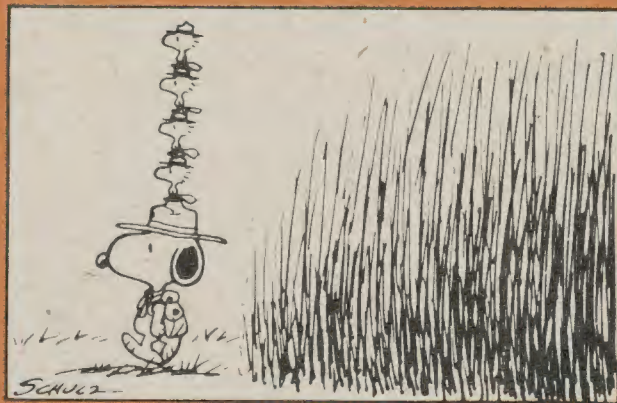
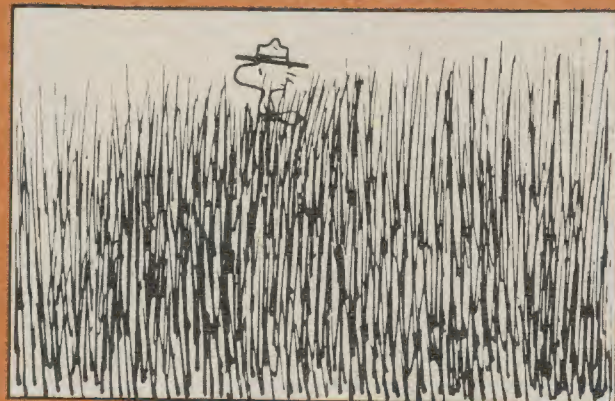
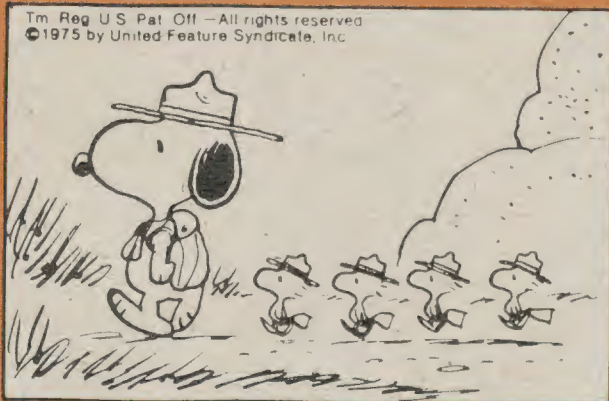
Skøjtebanen til nisserne er
et spejl, der lægges lidt ned
i vattet.

For del til sidst træer og
nisser i landskabet.

RADISERNE ^{at} SCHULZ

Flødeknaekkeren

RIDDER MORTENSEN HAR PÅET SMADRET SIT SKJOLD. HJÆLP HAM AT FINDE DET RIGTIGE STYKKE.

PÅ DENNE OG DE FØLGENDE SIDER UDFORDRES DU TIL EN RASK TURNERING, HVOR DET GELDER OM AT SAMLE TILSTRÆKKELIGT MANGE NØDDER TIL AT DELTAGE I KONKURRENCEN OM DE FINE PRÆMIER. LØSNINGERNE SKAL DU SKRIVE PÅ SIDE 34. PÅ SIDE 39 KAN DU LÆSE OM KONKURRENCEN.

KAN DU FINDE DE FIRE TING, SOM GÅR IGEN PÅ ALLE TRE BILLEDER.

FARVELÆG FELTERNE MED PRIKKER, SÅ DU KAN SE HVAD TEGNINGEN GEMMER.

2

3

4 🍌🍌🍌

HJÆLP RIDDER JØRGENSEN
MED AT FINDE UD AF
HVOR MANGE FOR-
SKELLIGE DYR DER ER
I UHYRET.

5 🍌🍌

HVILKET BOGSTAV KOMMER DU TIL,
NÅR DU HELE TIDEN SKAL GÅ DEN
LÆNGSTE VEJ?

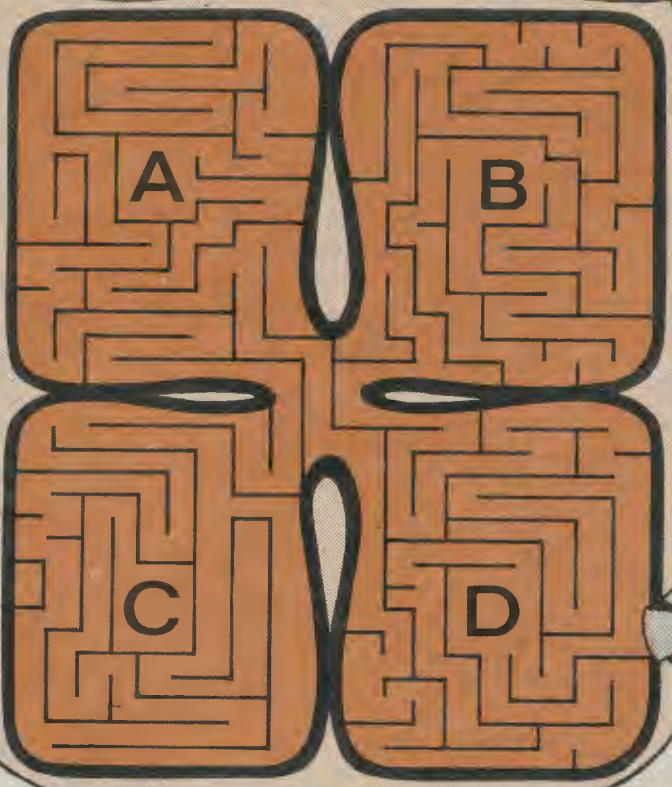

9	5	6	7
9	6	7	6
3	8	6	8

KAN DU DELE DENNE FIRKANT I FIRE LIGE
STORE DELE, SOM ALLE INDEHOLDER
SUMMEN 20 ?

6 🍌🍌🍌🍌

6

7 🍌🍌🍌

HVILKE TO FEL-
TER SKAL DU
STARTE OG
ENDE MED,
NÅR DU SKAL
PASSERE
ALLE FIRE
FELTER MED
BOGSTA-
VER ?

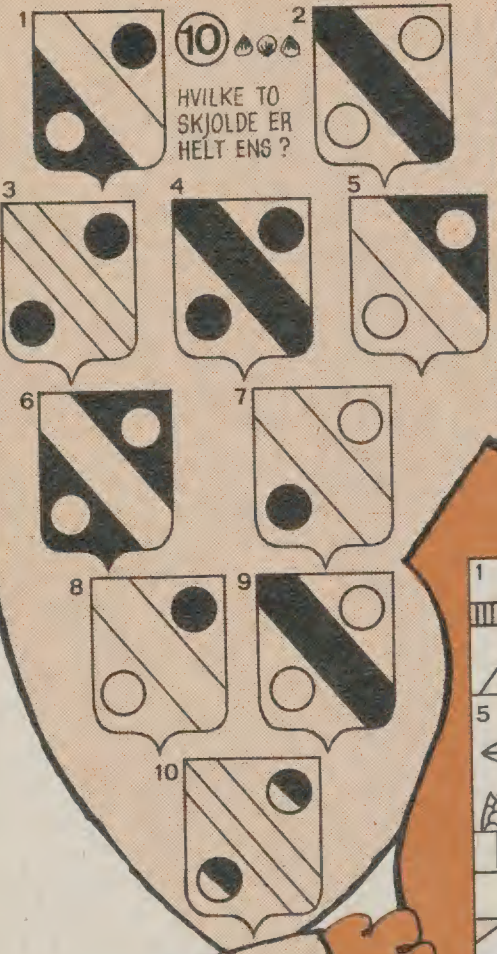
TERNINGERNE ER KASTET MED 5 ORD-
SPROG, MEN HVAD STÅR
DER PÅ DE TERNINGS-
SIDER VI IKKE KAN
SE ?

8

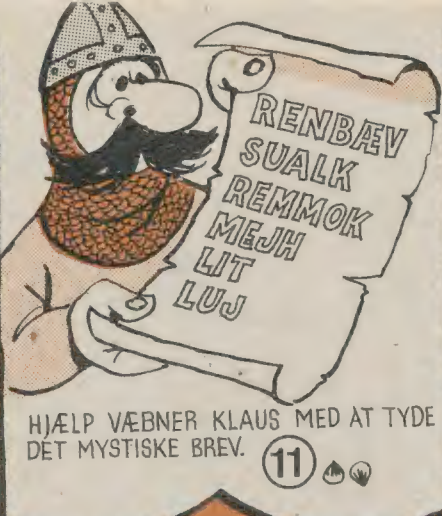

9 HVAD FØRER HAN I SIT SKJOLD?

10 HVLKE TO SKJOLDE ER HELT ENS ?

HJÆLP VÆBNER KLAUS MED AT TYDE DET MYSTISKE BREV. 11

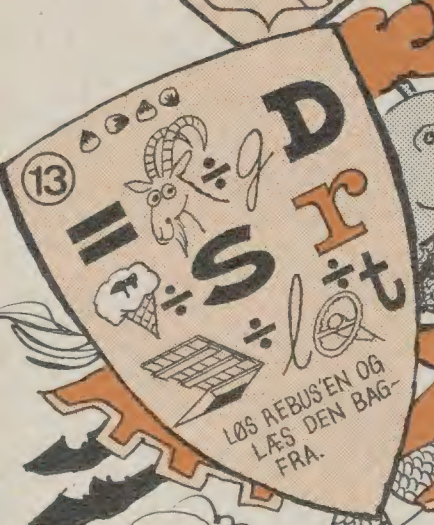

HVEM SIGER HVAD ? SÆT DE RIGTIGE TAL UDFØR BOGSTAVERNE PÅ LØSNINGSSIDEN.

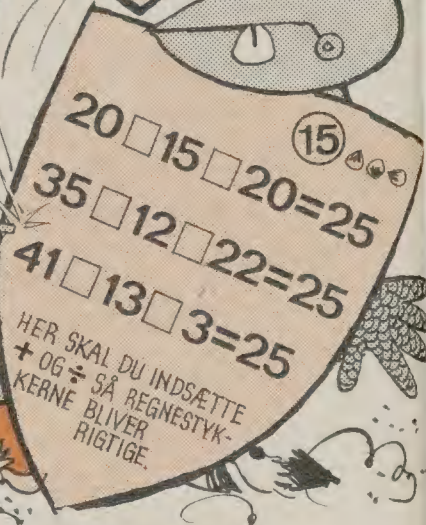
- 1 KNEBRER
- 2 KAGLER
- 3 PIBER
- 4 BRÆGER
- 5 GRYNTER
- 6 TUDER
- 7 VRINSKER
- 8 MJAVER
- 9 TROMPETERER
- 10 BJÆFFER
- 11 SNADRER
- 12 KVÆKKER
- 13 KVIDRER
- 14 BRØLER

KAN DU BYTTE OM PÅ FELTERNE SÅ BILLEDET BLIVER RIGTIGT ?

LØS REBUS'EN OG LÆS DEN BAGFRA.

20 15 20 = 25
 35 12 22 = 25
 41 13 3 = 25

HER SKAL DU INDSETTE + OG ÷ SÅ REGNESTYK- KERNE BLIVER RIGTIGE.

Søs- ninger

1 DET RIGTIGE STYKKE ER:

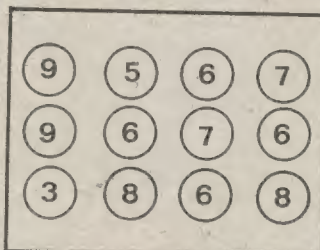
2 TEGNINGEN GEMTE

3 DE FIRE TING, SOM GÅR IGEN ER:

4 UHYRET BESTÅR AF:

5 -BOGSTAVET ER:

6 HER DELER DU FIRKANTEN IGEN:

7 DE TO FELTER ER

8 DE MANGLENDE ORD ER:

9 I SKJOLDET STÅR:

10 DE TO ENS SKJOLDE ER:

11 I VÆBNER KLAUS' BREV STÅR:

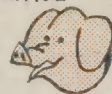

12 GIV FELTERNE RIGTIGT NUMMER:

13 I REBUS'EN STÅR:

14 SKRIV DE RIGTIGE TAL HER:

a _____ h _____
 b _____ i _____
 c _____ j _____
 d _____ k _____
 e _____ l _____
 f _____ m _____
 g _____ n _____

15 INDSÆT + OG ÷

20 □ 15 □ 20 = 25

35 □ 12 □ 22 = 25

41 □ 13 □ 3 = 25

17 VÆGTEN GÅR NED TIL:

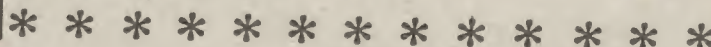
LØSNINGERNE ER INDSENDT AF:

NAVN _____

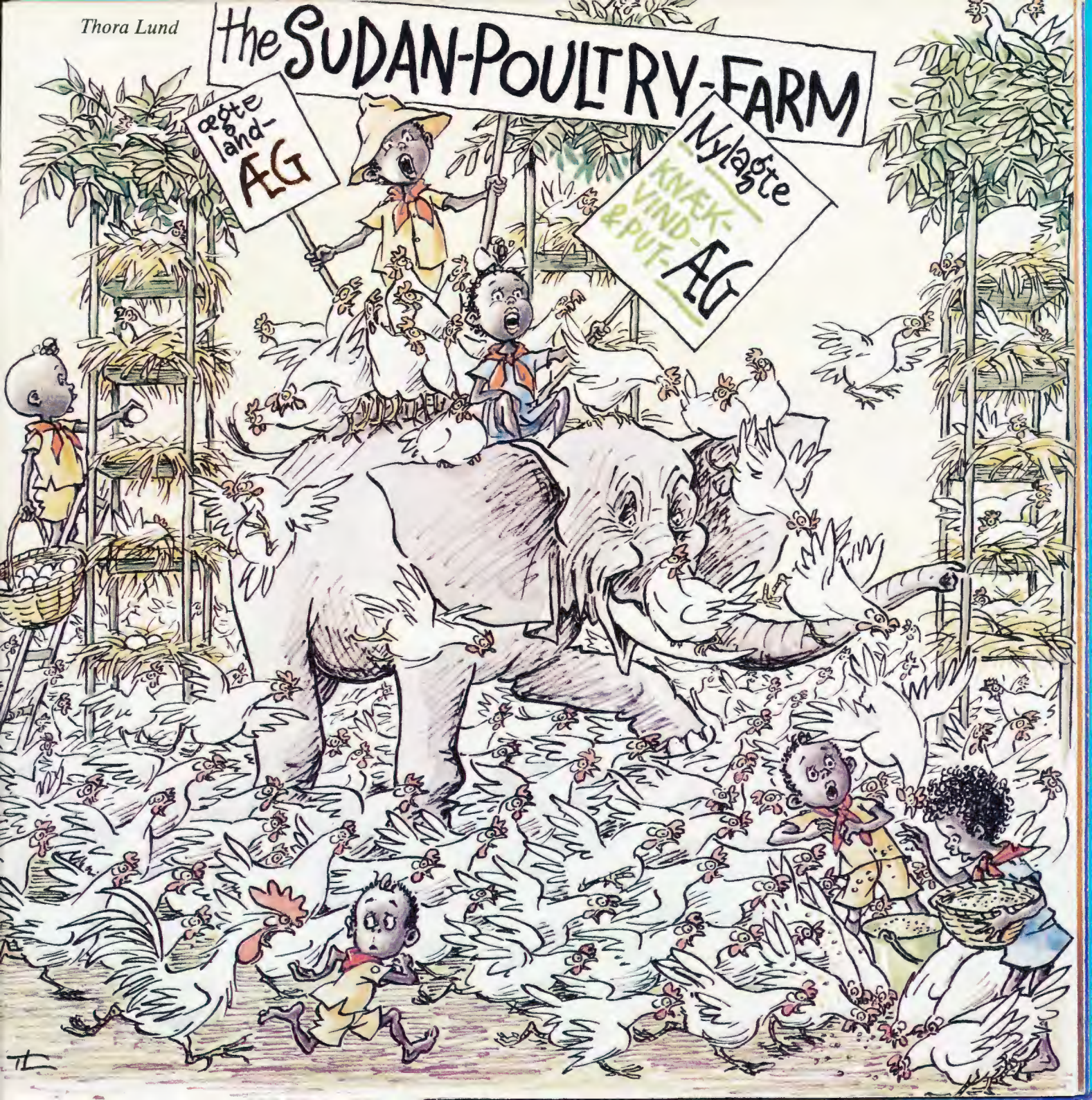
ADRESSE _____

POSTNUMMER _____ BY _____

IALT _____ NØDDER

the SUDAN-POULTRY-FARM

Konfekt

Det er ikke så svært, blot man følger opskriften. Næ, det vanskelige er IKKE at spise konfekten, inden den skal serveres.

Abrikossnitter

250 g tørrede abrikoser, 1/2 l vand, 400 g melis, 1 pose gelépulver, groft tesukker.

De strimlede abrikoser lægges i blød natten over og koges så i udblødningsvandet under låg ca. 45 min., til de er meget bløde, derefter yderligere ca. 30 min. til det meste af vandet er fordampet. Drys gelépulveret i under omrøring og tilsæt melis. Giv frugtmosen et hurtigt opkog, inden den hældes i en lille brædepande, der er beklædt med bagepapir. Frugtmosen skal stå koldt og løst tildækket natten over, inden den skæres i snitter og vendes i groft tesukker og tørres endnu et døgn.

Karameller

1 dl piskefløde, 1 dl lys sirup, 1 dl melis, 2 spskf. smuttede, hakkede mandler, 2 spskf. rasp. Fløde, sirup og melis koges uden låg ca. 45-60 min. Når massen er så tyk, at lidt af den dryppet i iskoldt vand samler sig og kan trilles til en kugle, er karamellen færdig. Tilsæt mandler og rasp

og hæld karamelmassen ud på et stykke smurt aluminiumsfolie, der er formet som en firkanterbakke. Når massen begynder at stivne, skæres den ud i tern, der knækkes fra hinanden, når de er helt kolde.

Kokoskugler

50 g smør væres blødt og tilsættes 2 dl havregryn, 1 dl kokosmel, 50 g melis, 1 spskf. kakao, 1 spskf. vaniljesukker og 1 spskf. æhvidtægge. Det hele tures godt sammen og stilles koldt 1 time. Formet til små kugler der rulles i kokosmel og stilles igen koldt. Æhvidtægget er helt afsmelt.

Nøddegul

Her til bruges hasselnøddekerner og overtrækschokolade.

Nøddekernerne sættes godt af i køkkentullepapir og vendes i den smeltede chokolade. Med et par gaffer sættes de i små toppe, 3 i bunden og 1 ovenpå. Kan pyntes med krymmel eller lign.

Rosintoppe

Udblød 50 g rosiner i 3 spskf. vand (evt. tilsat lidt romessens). Varm 180 g blød nougat med 50 g palmin og bland de udblødte rosiner og 50 g hakkede mandler eller nøddekerner i. Massen hældes i små foliekapsler. Kan evt. pyntes med kandiserede violer.

Schweizerpastiller

Ca. 250 g flormelis, 1 æggehvite, pebermynteessens, overtrækschokolade. Æggehviten piskes ganske let, og der tilsættes et par dråber pebermynteessens og så meget flormelis, at det kan æltes til en smidig masse. Kan trilles til små kugler, der trykkes flade eller sprøjtes til små pastiller med en sprøjtepose. De stilles til tørre på bagepapir og pyntes til slut med en lille klump knap smeltet overtrækschokolade.

Perlevævning

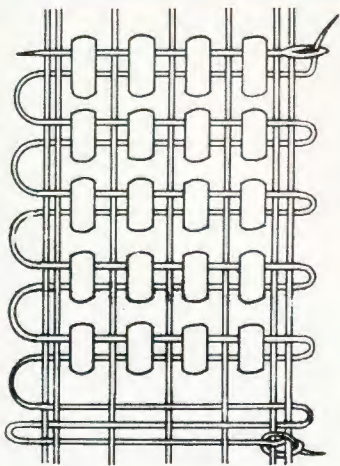
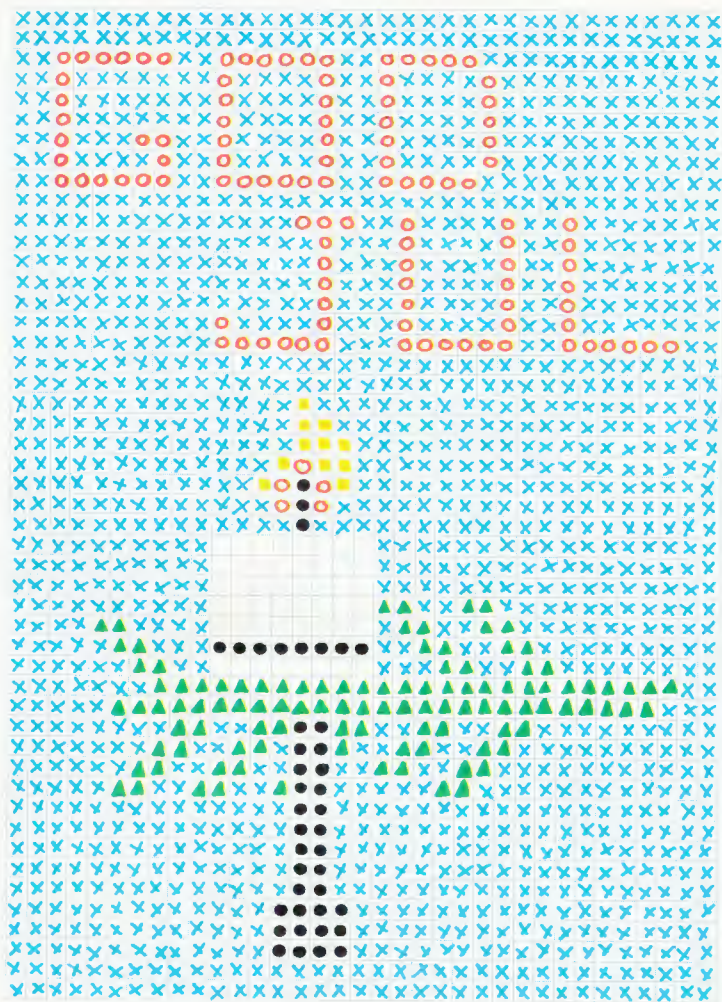
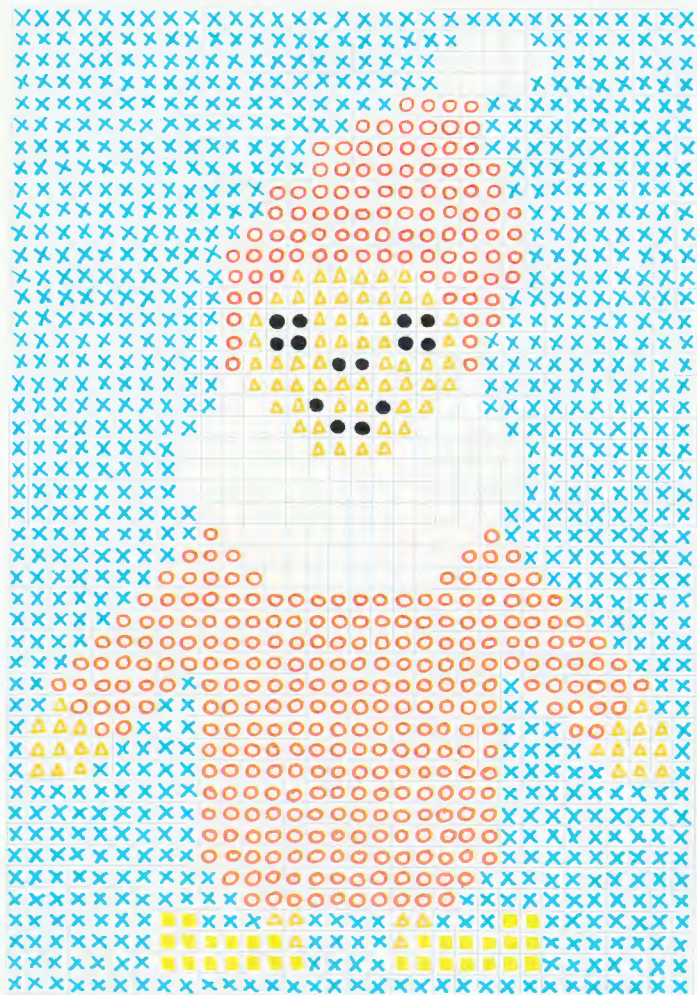
Bent Stelsberg

Det kan være både morsomt og fint at lave perlevæverier. Og de kan bruges til mange ting. Ganske smalle borter af perler kan bruges på en kjole. Tasker kan smykkes med perlevæv. Man kan lave halssmykker med et større dekorativt arbejde hængt enten i en kæde eller en smal perlevævning.

En overgang havde en TV-speaker grønlandske perleslips på, når han fortalte os om alt det skrækkelige, der skete i verden! Det så spændende ud. Man kan bruge arbejdet som bogmærke, og endelig må man nok kunne lave en fiks juleuro af tre stykker perlevæv med julemotiver.

Før vævningen påbegyndes, skal trenden opsættes. »Trenden« er de tråde, der danner grundlaget for vævningen. Der skal benyttes stærk sytråd, evt. nylontråd.

Ved opsætning af »trenden« fordeles trådene i hakkerne på væven. Hvor mange tråde, der skal være, afhænger af mønstret.

Det er klogt at starte arbejdet med at væve med sytråden først nogle gange – det giver hold på arbejdet.

Nu begynder man sit perlevæveri med at trække perler på snor. Man bruger en lang synål og samme slags garn som til trend. Der skal være lige så mange perler som mellemrum mellem trend-trådene. Man holder sin perlerække op mellem trend-trådene og trækker nål og tråd igennem.

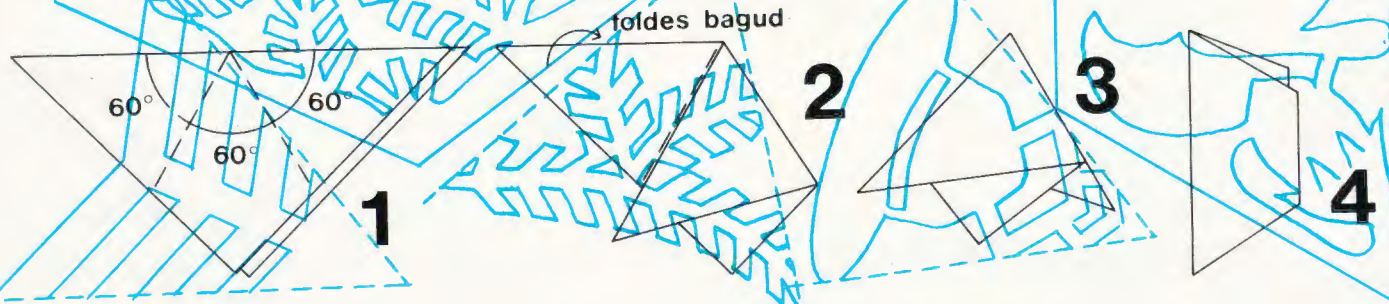
Næste gang lægger man sin perlerække over trendtrådene og stikker synål og tråd gennem perlerne under tråden.

Man kan nemt tegne sine egne »personlige« perlebroderier. Man tager et stykke ternet papir og lader hver tern være en perle. Enkle korsstingsbroderimønstre kan udmærket bruges. God fornøjelse!

Sekskantede papirklip

Tekst og tegning: Gunvor Ask

Fold et stykke kvadratisk papir diagonalt fra spids til spids. Afsæt en vinkel på 60° som vist, og fold den ene spids fremover og den anden bagud som vist.

Alle motiverne er klippet efter den samme størrelse sekskant, så de kan sættes sammen, mange eller få. Til de fem af klippene er papiret foldet over midten af sekskanten (se tegn.) og klippet ud. Til de syv andre motiver foldes papiret som vist på de små tegninger, og på den lille trekant, der fremkommer tegnes motivet over.

Den røde sekskant på modsatte side er størrelsen til alle motiverne. Når disse motiver er brugt, kan man fortsætte med egne motiver; iskrystaller f. eks. er i naturen altid seksdelte, og kan jo varieres i det uendelige. Ind i mellem kan anbringes farvede sekskanter uden klip, eller fotografier klippet ud i den samme sekskantede facon.

13.000 KFUK-spejdere fra hele landet og cirka 1.000 udenlandske gæster har i sommer deltaget i KFUK-spejdernes 11. landslejr ved Frederikshavn. Lejren stod i fiskeriets tegn, og stednavne og aktiviteter havde tilknytning til dette emne. Det nordjyske vejr var med til at skabe de våde omgivelser, men trods regn og blæst lykkedes det i høj grad at leve op til lejrens motto:
 »Vis glæde – vind venner«.

KFUK-SPEJDERNE

SPEJDERJUL 1977

8,25 kr. (inkl. moms)

UDGIVERE:

KFUM Spejderne i Danmark
 Det Danske Spejderkorps
 KFUK Spejderne i Danmark

REDAKTION:

Lis Christensen
 Annesofie Hermann
 Ulla Thorup
 Børge Jensen
 Erik Petersen
 Erik Schwarz (ansvh.)
 Bent Stelsberg

Omslagets for- og bagside:

Side 2:

Side 18:

Side 35:

Side 43:

Nøddeknækkeren:

Lay-out og tilrettelægning:

Omslag og indersider trykt af:

Sigrun Kapsberger

Thora Lund

Foto, Brems, Aalborg

Thora Lund

Weirsøe, efter idé fra DDS mærkat

Per Illum

Grafic/Design Studio, Knebel

Fyens Stiftsbogtrykkeri A/S

**SPEJDERLIV
FRILUFTSLIV**

